Nr. 2

13 januari 19…

VERSCHIJNT WEKELIJKS

SJORS van de Rebellenclub

De samenzwering tegen prins Rudolf

ANITA WAS AL EENS MEER IN HAAR VERMOMMING IN HET PALEIS VAN HILVANIA GEWEEST EN ZE HOOPTE DAT DE HUISHOUDSTER HAAR NOG ZOU KENNEN. DIE EERSTE KEER HAD ZE ONTDEKT DAT ER EEN KOMPLOT TEGEN PRINS RUDOLF BESTOND EN NU WILDE ZE TE WETEN ZIEN TE KOMEN WAAR HIJ VERBLEEF.

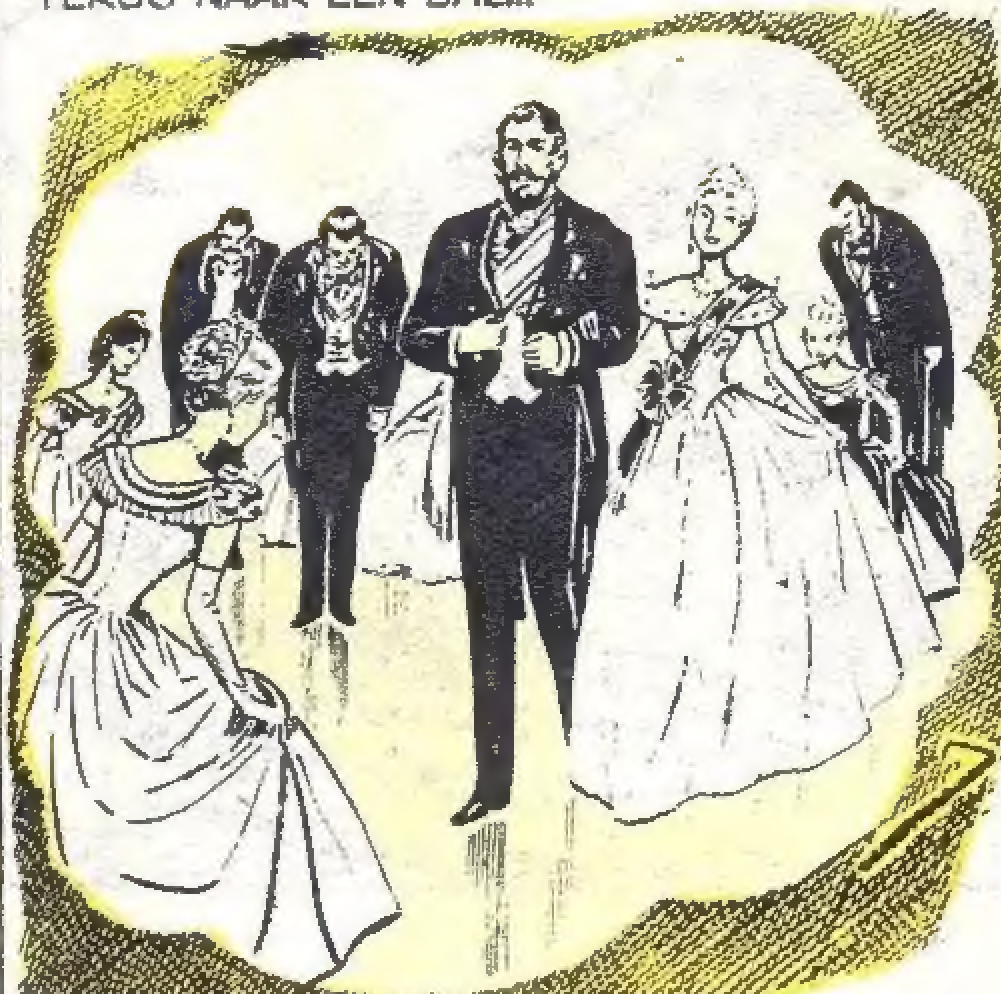
ANITA STAPTE DE ZAAL BINNEN. NIEMAND SCHEEN HAAR TE HERKENNEN.

OMDAT JE HIER VREEMD BENT, MEISJE, ZAL IK DE EERSTE DANS MET JE DOEN.

ERG VRIENDELIJK VAN U. DIT BAL IS EEN HELE GEBEURTENIS VOOR ME.

WAT EEN VERSCHIL MET MIJN GEWONE BALS!

DE GEDACHTEN VAN DE PRINSES GINGEN TERUG NAAR EEN BAL...

...IN KÖNIGSDORF, WAAR ZE WAS BINNENGEKOMEN AAN DE ARM VAN EEN BEZOEKEND VORST.

DE DANS WAS BIJNA AFGELOPEN, TOEN DE DEUREN VAN DE ZAAL OPENGINGEN.

ZIJNE EXCELLENTIE MAARSCHALK VAN STORNHEIM!

ZO, DAAR IS DUS DE MAN DIE RUDOLF OP ALLE MOGELIJKE MANIEREN DWARSZIT!

DE LAKEI SCHROK TOEN HIJ ZAG DAT HET MEISJE RECHTOP BLEEF STAAN.

BUIGEN, KIND! KEN JE GEEN MANIEREN?

ONMIDDELLIJK MAAKTE DE PRINSES EEN ELEGANTE BUIGING.

DAT IS EEN KEURIGE BUIGING VOOR EEN KAMERMEISJE. IK GELOOF DAT IK HAAR KEN. HOORT ZE TOT HET PERSONEEL?

NIET DAT IK WEET, MENEER.

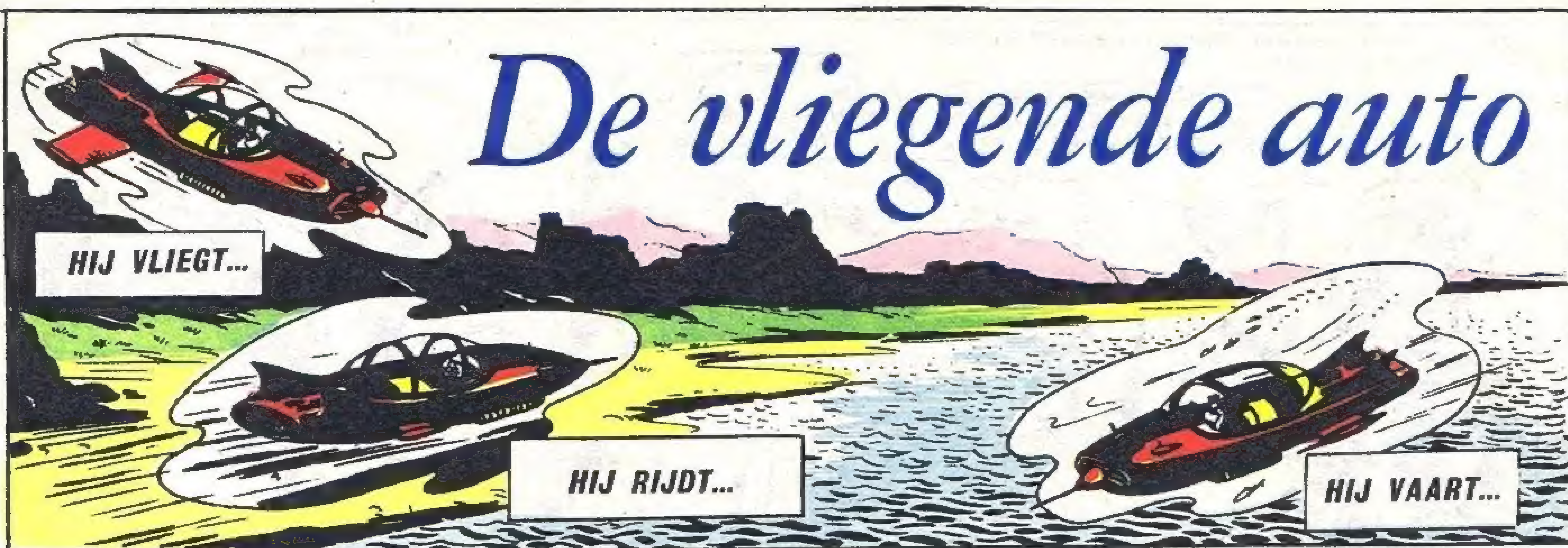
ZIJ... ZIJ HELPT AF EN TOE, EXCELLENTIE.

DE MAARSCHALK LIET DE VERMOMDE PRINSES OPSTAAN.

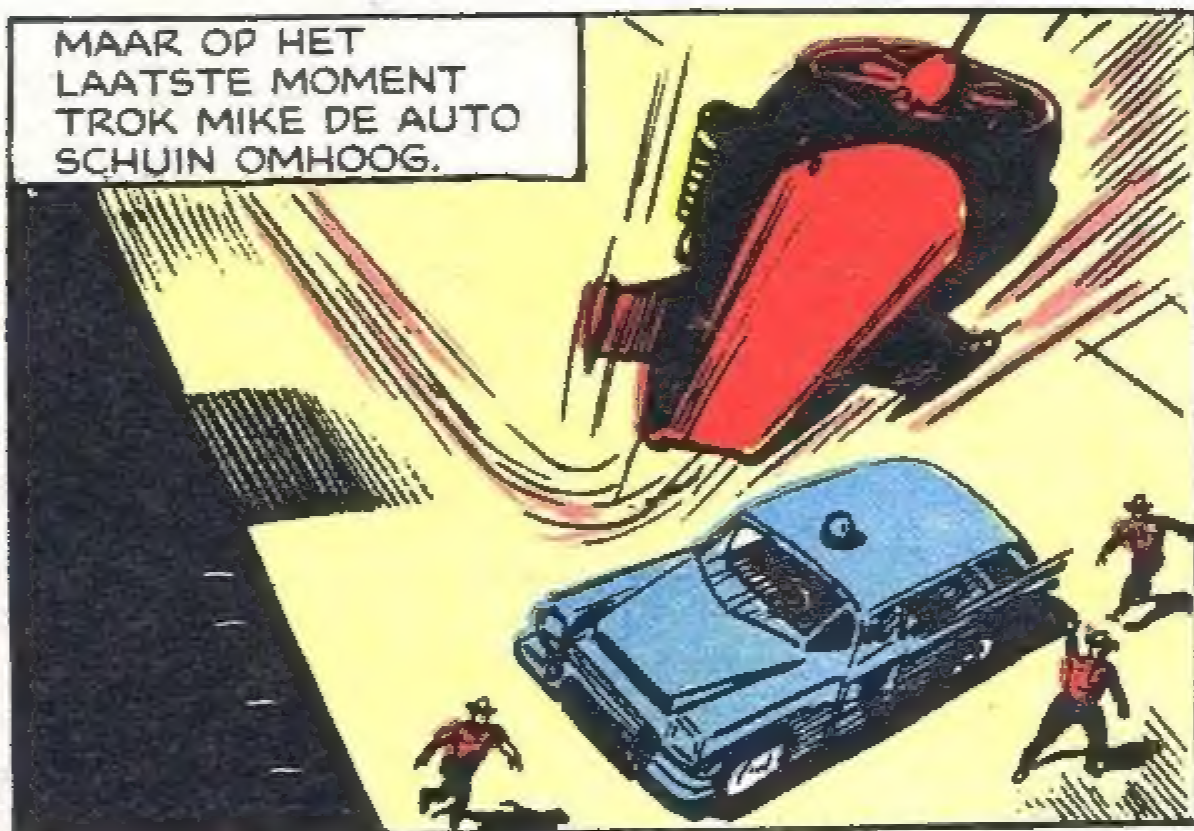
JE BEVALT ME, MEISJE. IK ZAL MET JE DANSEN

ERG VRIENDELIJK VAN U.

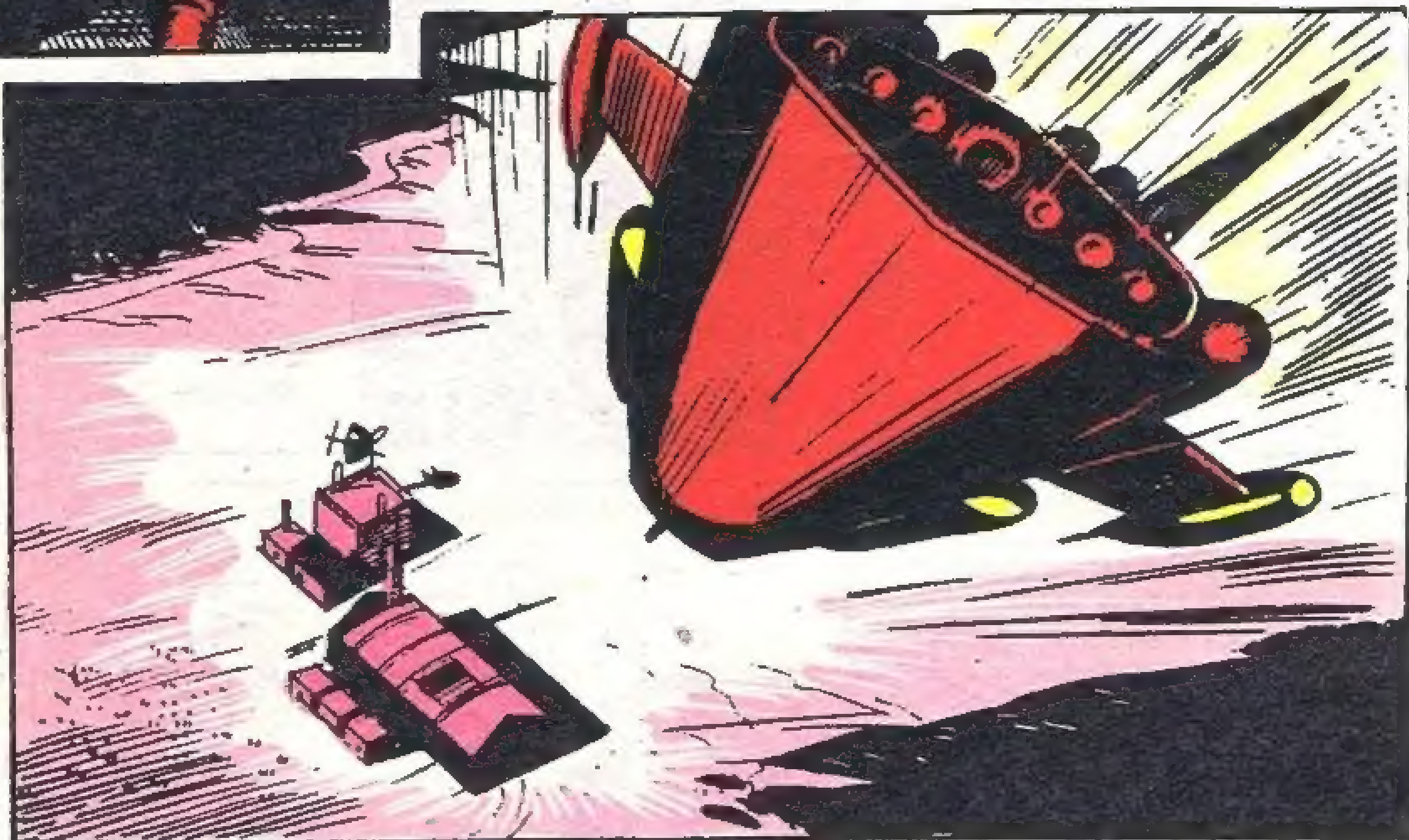
DIT ZAL DE VREEMDSTE DANS ZIJN DIE IK OOIT HEB GEDAAN, MAAR ALS HIJ ME NIET HERKENT, KAN IK MISSCHIEN IETS TE WETEN KOMEN!

De vliegende auto
HIJ VLIEGT...
HIJ RIJDT...
HIJ VAART...

TERWIJL MIKE MERCURY EN HET AAPJE MITCH EEN KORTE VLUCHT MAAKTEN, STAL DE SPION DE TEKENINGEN VAN DE AUTO. MIKE GING HEM NA, MAAR WERD ONDERWEG AANGEHOUDEN...
KIJK UIT! HIJ KOMT RECHT HIER-HEEN!

MAAR OP HET LAATSTE MOMENT TROK MIKE DE AUTO SCHUIN OMHOOG.

PFFT! DAT WAS OP HET NIPPERTJE! JAMMER GE-NOEG ZIJN WE DE SPION KWIJT. LATEN WE MAAR TERUGGAAN.

TOEN MIKE DE AUTO IN DE HANGAR AAN DE GROND ZETTE, WAS HET GAS INTUSSEN OPGETROKKEN.
WAT IS ER GEBEURD?
DE SPION HEEFT U BE-DWELMD EN DAAR-NA DE TEKENIN-GEN GESTOLEN!

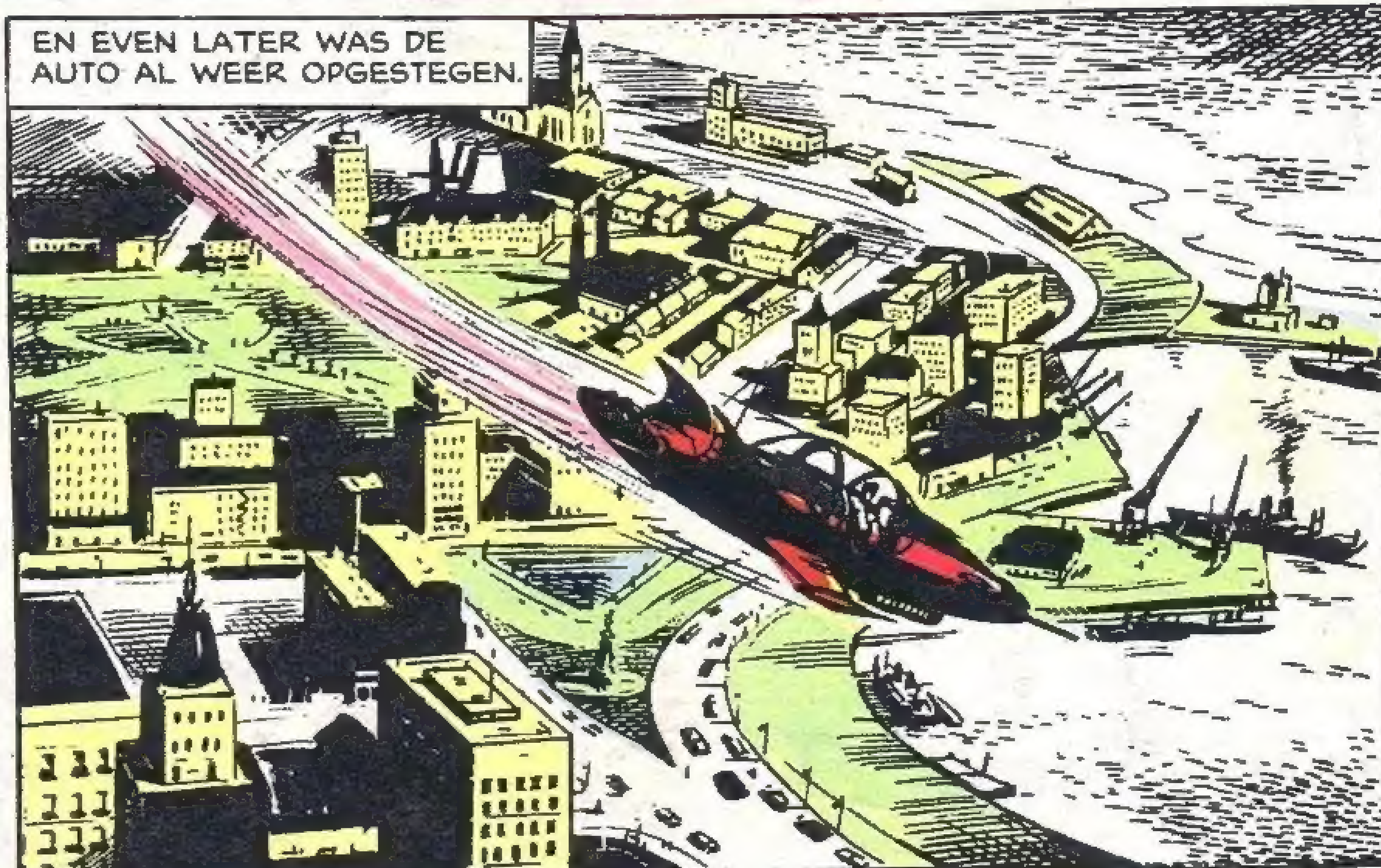

MAAR... DAT IS EEN RAMP! WAT MOETEN WE DOEN?

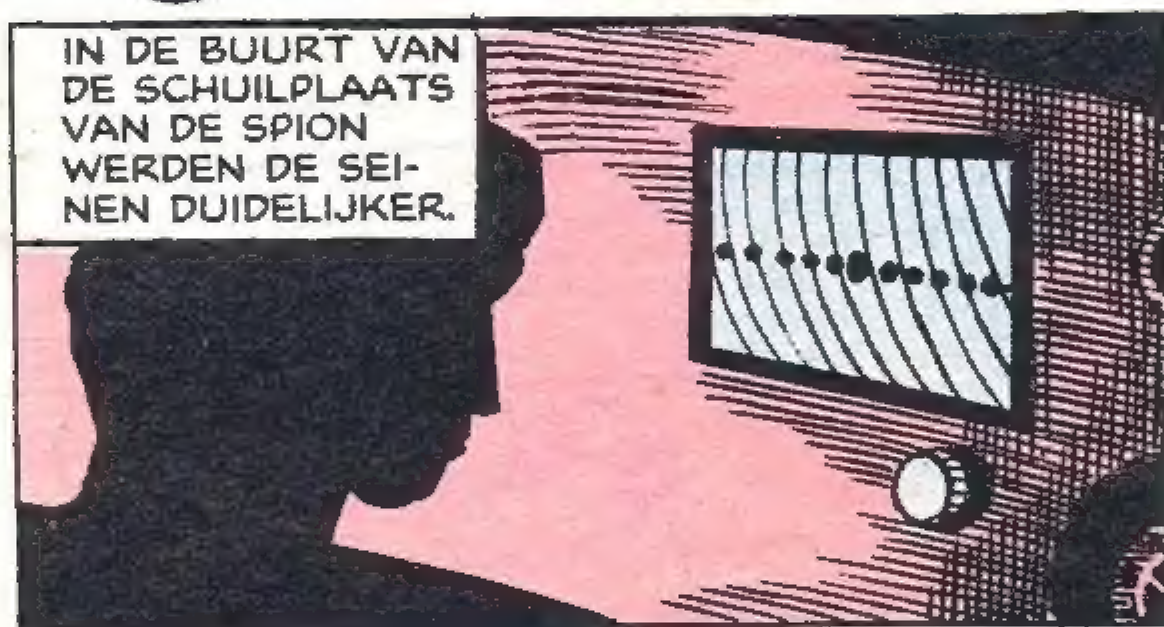

HEBT U MIJ GOED VERSTAAN? DE SPION HEEFT DE TEKENINGEN GESTOLEN!
INTERESSANT... EH... WERKELIJK INTERESSANT!

JA... DAT GEEFT MIJ DE KANS MIJN NIEUWE UITVINDING TE PROBEREN, MIJN RADIO-SEINOPLOSSING!

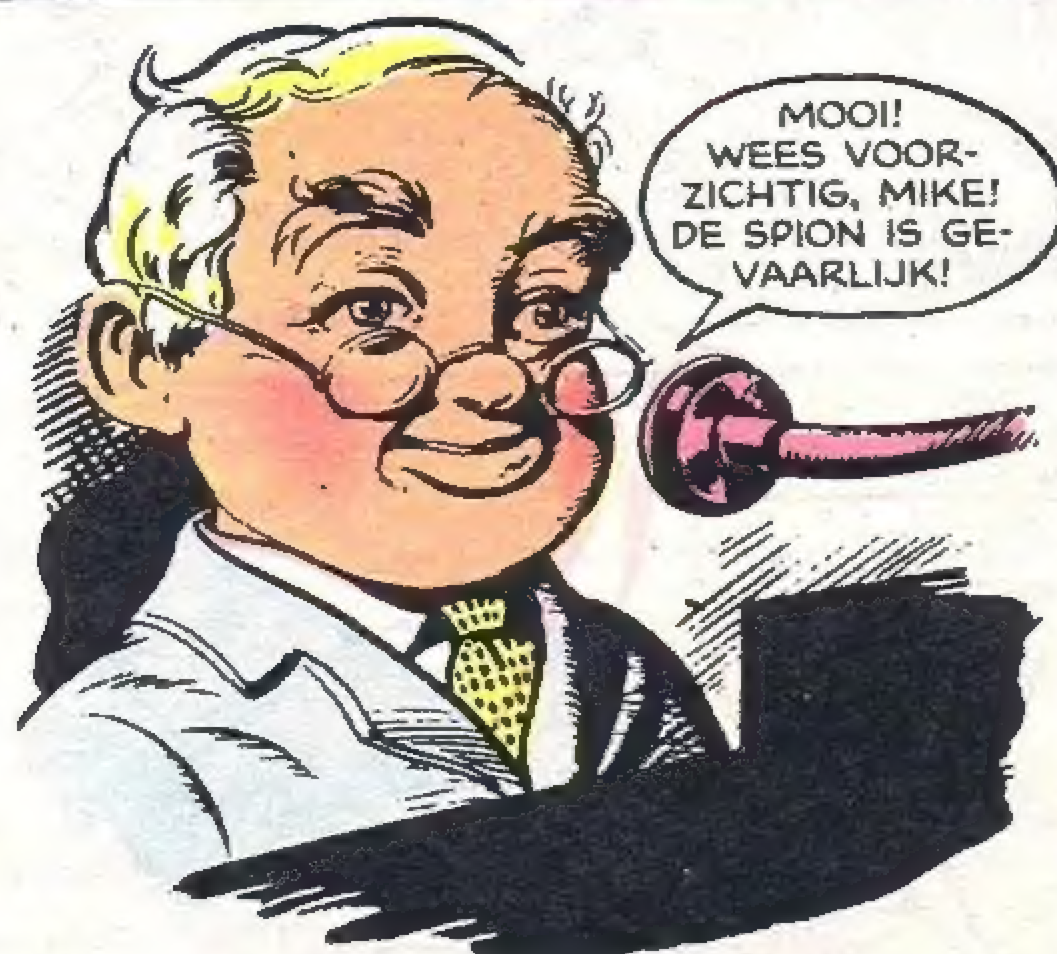

BEAKER, WIL JE ONS PRECIES VERTELLEN WAT JE BEDOELT?
IK HEB DE TEKENINGEN GEDRENKT IN EEN OPLOSSING, DIE RADIO-SEINEN OVERBRENGT OP DAT SCHERM DAAR. IN DE AUTO ZIT OOK ZO'N SCHERM.

WAAR WACHTEN WE DAN OP? IK GA DIRECT ACHTER HEM AAN!

EN EVEN LATER WAS DE AUTO AL WEER OPGESTEGEN.

IN DE BUURT VAN DE SCHUILPLAATS VAN DE SPION WERDEN DE SEINEN DUIDELIJKER.

HALLO, PROFESSOR POPKISS. IK GELOOF DAT WE DICHT BIJ DE SPION IN DE BUURT ZIJN. WACHT EVEN... DAAR ZIE IK ZIJN AUTO. DE UITVINDING VAN DR. BEAKER WERKT PRIMA!
H. WATTS

MOOI! WEES VOORZICHTIG, MIKE! DE SPION IS GEVAARLIJK!

MIKE MERCURY HEEFT ME GEVONDEN! HA, HA! KOM MAAR OP, IK BEN BEREID!

De onbekende vijand

Volgende week beginnen we met een nieuw verhaal. Het speelt in Italië en het heet:

PEPITA EN HAAR POPPEN

Waard om te weten

Spookschepen

Als we het over spookschepen hebben, denken we natuurlijk aan het verhaal van de Vliegende Hollander, maar afgezien van dat beroemde schip schijnen de wereldzeeën nog wel meer van dergelijke spookschepen te tellen. Volgens de verhalen komen vooral langs de Engelse kust vele spookschepen voor. Zo staan er elk jaar in de maand mei op de rotsen bij Brighton verscheidene mensen op de uitkijk naar een spookgalei, die daar in dat jaargetijde telkens weer zou opdoemen. De legende is ontleend aan een verhaal over een zeeslag, die werd gewonnen door ene lord Pevensey. Diens zoon zou daarna een reis hebben gemaakt naar Constantinopel. Bij zijn terugkeer echter verging de galei in het zicht van de kust.

Bekend is ook het verhaal van het schip dat rondspookt in de wateren aan de oostkust van Canada. Verscheidene mensen beweren dit vaartuig gezien te hebben. Op de boeg stonden een man en een vrouw. Het schip was slechts korte tijd zichtbaar, daarna verdween het op even geheimzinnige manier als het gekomen was. Volgens de legende is het een Brits vlaggeschip, dat eens de forten op de kust van Canada moest beschieten, maar bij die gelegenheid zonk. Geen enkele opvarende werd gered.

In Schotland wordt nog altijd gepraat over de spookschepen van de Noormannen. Geen enkele visser zal het wagen dicht in de buurt van zo'n schip te komen. Twee jongemannen, die dat op een keer tóch gedaan hebben, zijn volgens de verhalen nooit meer van zee teruggekeerd.

Het vliegtuig in de wildernis

door Margaret Ruthin

KORTE INHOUD: *Jill Ormond heeft met haar vriendin Marcelle Duhamel drie weken vakantie doorgebracht op het bedrijf van haar oom Dick in de jungle van Birma. Op de laatste dag van deze vakantie komt plotseling het bericht dat er twintig kilometer verder een vliegtuig is neergestort. Dick Ormond en Jacques Duhamel, de vader van Marcelle, gaan met de bedienden op onderzoek uit, terwijl de twee meisjes met de voorman U Shwe en diens zoon achterblijven. 's Nachts wordt het bedrijf door bandieten, de zogenaamde dacoits, overvallen. De volgende morgen brengt een boodschapper van Ormond een brief. Hij vertelt dat bij het vliegtuigwrak een grote hoeveelheid bankpapier is aangetroffen. Even later zijn U Shwe en zijn zoon verdwenen. De meisjes willen Boh Thauk, de aanvoerder van de dacoits, met een boodschap naar Dick Ormond sturen, maar hij weigert. Dan beladen ze de olifant Naga en gaan zelf. 's Avonds bereiken ze het wrak, dat belegerd wordt door de intussen ook hierheen getrokken dacoits. Dick Ormond, dokter Duhamel, de bedienden en de bemanning zijn gewond, maar de dokter knapt vlug op. De gewonden worden buiten het vliegtuig gebracht en verzorgd. Jill gaat naar het wrak om de dacoits af te leiden. Als Marcelle er later komt, is ze echter nergens te bekennen. Dick Ormond gaat op Naga hulp halen. Marcelle wordt door de dacoits gepakt, maar Jill bevrijdt haar.*

Ik moet gaan." Marcelle verkeerde in de grootste opwinding en greep haar vriendin bij een arm. „Begrijp je niet dat ik *moet* gaan? Vader is ziek en de anderen zijn ook zwak. Ik moet ze verplegen. Zij hebben dorst. Zelfs al zou ik worden vermoord. . . ik moet gaan."

„Maar dat is eenvoudig onmogelijk," zei Jill wanhopig. „Je hebt niet eens een revolver."

„Ik weet het," antwoordde Marcelle. „En ik ben bang, erg bang; maar ik moet toch gaan. Ik kan niet rustig hier blijven en onze gewonden aan die schurken overlaten. Zij. . ."

„Wacht even," onderbrak Jill haar en deed een paar stappen terug. Ze herinnerde zich opeens dat ze een revolver op de vloer van het vliegtuig had gezien. Het was het wapen van Boh Thauk dat hij tijdens zijn overhaaste vlucht voor de spooklantaarn van Jill had laten vallen. Ze nam het wapen op, liep terug naar Marcelle en drukte het haar in de rechterhand. „Ik heb een revolver. Neem jij deze."

Beiden stapten naar buiten en bleven even luisterend staan. Ze hoorden niets anders dan het gonzen van de nachtinsekten. Jill deed een laatste poging haar vriendin tegen te houden, maar Marcelle verklaarde dat het haar plicht was terug te keren naar haar post.

Jill volgde Marcelle, die vlug in een bocht rond de heuvel liep, in de hoop haar „ziekenhuis" te bereiken vóór de bandieten er waren. Maar toen zij er nog ongeveer dertig meter vandaan waren, hoorden zij rauwe triomfkreten. Een halve minuut later flikkerde het vlammetje van een lucifer. Twee donkere handen beschutten het en een koffiekleurig, woest gezicht werd erdoor verlicht. . . het gezicht van Boh Thauk. Een grote bamboesplinter werd in het vlammetje gehouden. Het droge hout brandde onmiddellijk; een paar bandieten staken hun fakkels ermee aan en spoedig bescheen een flakkerend, rossig licht de gewonden, die op de grond lagen. De dacoits, van wie de meesten met een geweer of revolver waren gewapend, terwijl allen een lang mes in hun gordel droegen, zwermden om de gewonde mannen heen. Boh Thauk liep langzaam langs de gewonden. Enigen van hen rukte hij in een zittende houding.

De adem stokte Marcelle in de keel toen Boh Thauk op Jacques Duhamel toeliep. Hij gaf een bevel aan twee bendeleden en de dokter werd overeind getrokken.

„Ooo!" kreunde Marcelle, en ze zou naar voren zijn gestormd als Jill haar niet stevig had vastgegrepen. Dokter Duhamel was te zwak om te kunnen staan en wanneer de dacoits hem hadden losgelaten, zou hij gevallen zijn. Een ogenblik later werd de dokter weer op de grond gelegd.

„Laat me los," zei Marcelle heftig. „Ik kan hier toch niet rustig blijven staan en toezien dat vader wordt gepijnigd?"

„Maar je kunt niets doen," zei Jill wanhopig, terwijl Marcelle zich losrukte. „Het heeft niet het minste nut dapper te zijn. Je wordt gevangengenomen en dan kun je je vader toch niet helpen. Gebruik toch je gezonde verstand."

Marcelle keek haar vriendin een ogenblik aan.

„Ik ga de gewonden verzorgen," zei ze. „Dat is mijn plicht. En dus. . ."

Ze keerde zich om en liep in de richting van het rossige fakkellicht.

HOOFDSTUK XI

Jill sloop iets terzijde, naar een plek waar de bomen dichter bij elkaar stonden. Misschien zou Boh Thauk een paar leden van zijn bende opdracht geven haar te zoeken.

Van achter een dikke stam zag ze Marcelle naar het kleine „ziekenhuis" lopen. Ze hoorde haar roepen toen ze de dacoits tot op drie meter was genaderd en zag hoe geweren bliksemsnel op haar werden gericht.

„Lafaards!" riep Marcelle. Haar stem trilde van verontwaardiging. „Wat een lafheid om gewonde mensen te pijnigen. Daar zullen jullie allemaal voor boeten!"

Niemand sprak. Boh Thauk tuurde in de duisternis achter Marcelle. Hij vreesde dat ze door blanke mannen werd gevolgd. Want het leek hem onbestaanbaar dat een meisje zich in een dergelijk gevaar zou begeven, als ze alleen was.

Marcelle keek zelfs niet naar hem; ze liep naar haar vader en knielde naast hem neer. Jill voelde koude huiveringen over haar rug lopen terwijl ze toekeek en zich afvroeg wat de bandiet aanstonds zou doen. Het was Marcelle echter, die het eerst iets deed. Ze stond op, stapte naar de rand van de kleine, open ruimte en kwam terug met een emmer. Ze vulde er een beker uit en stak toen Boh Thauk de emmer toe.

„Laat een van je mannen water halen," zei ze met een stem, die rustig en vast klonk. „De gewonden hebben dorst."

Boh Thauk rukte de emmer uit haar hand en smeet hem op de grond. Het hart klopte Jill in de keel. Marcelle was bijna tien centimeter langer dan de bandietenaanvoerder. Het Franse meisje en de Birmaan stonden tegenover elkaar en keken elkander aan, terwijl de overige dacoits en enige minder ernstig gewonden gespannen toekenen.

Marcelle won. . . Boh Thauk wenkte een bendelid dat een meter verder stond en mompelde iets, waarop de dacoit de emmer opnam en zich wilde verwijderen. Marcelle zei eveneens een paar woorden en wees kalm naar een tweede emmer. De bandiet greep ook die en liep in de richting van de rivier.

Jill slaakte een diepe zucht van verlichting. Ze had het gevoel getuige te zijn geweest van een grimmig gevecht. Ze sloot haar ogen en leunde, bevend over haar hele lichaam, tegen de stam van de boom.

De hoge, schorre stem van Boh Thauk trok weer haar aandacht.

„Verzorg de blanke man," zei hij, „en wanneer hij voldoende is bijgekomen om te kunnen praten, *zal* hij praten. Anders doden we hem. . . en jou ook."

. . . en zag hoe geweren bliksemsnel op haar werden gericht.

Marcelle draaide hem de rug toe, liep naar een gewonde, wiens verband was verschoven toen de dacoits hem in zittende houding hadden gerukt, en verbond hem opnieuw.

Terwijl Jill achter de boom stond, werd het haar ineens duidelijk hoe wanhopig de positie was waarin zij allen verkeerden. De gedachten van Jill bleven koortsachtig zoeken naar een middel dat hen zou kunnen redden. Het stond wel vast dat onderhandelen met de bandietenleider was uitgesloten. Ze kon slechts hopen dat hij, vóór er hulp kwam, niets onherstelbaar afschuwelijks zou doen. Marcelle had haar verteld dat oom Dick op Naga was vertrokken om politie of soldaten te halen. Maar hij had Marcelle gezegd dat hij pas de volgende dag tegen zonsondergang met hen terug zou kunnen zijn. Jill kreunde bij die gedachte. Ze had geen idee hoe laat het thans was, maar als het ochtend was geworden, zou het nog twaalf uur duren vóór de avond weer viel.

Ik geloof nooit dat wij het zo lang vol kunnen houden, dacht ze. Het is eenvoudig onmogelijk.

Ze staarde naar de kleine open ruimte tussen de bomen. Marcelle scheen de bandieten volkomen vergeten te zijn. Ze liep rustig van de ene gewonde naar de andere en toen de dacoit die water was gaan halen, met twee volle emmers terugkwam, liet ze hen allen drinken.

Ze boog zich het laatst over haar vader en zag dat zijn ogen half open waren. Ze bette zijn hete voorhoofd met een natte zakdoek en sprak zacht in het Frans tegen hem.

„Hoort u me, vader? Doe dan één oog half open. De bandieten mogen niet weten dat u bij bewustzijn bent."

Dokter Duhamel opende één oog op een kiertje.

„Blijf verder met gesloten ogen liggen," fluisterde Marcelle. „En luister goed, vader. De aanvoerder van de dacoits, Boh Thauk, zal u vragen waar het geld, dat met het vliegtuig werd vervoerd, is verborgen. Ik heb hem verteld dat ik het niet weet. Hij denkt dat u het weet. Als u zegt dat dat niet zo is, zal hij u niet geloven. Wanneer u hem niet zegt waar de bankbiljetten zijn, zal hij ons allemaal doden. Daar ben ik van overtuigd. Hij is meer dan een rover, hij is een moordenaar. Ik zie het in zijn ogen. U moet zich dus bewusteloos houden, zodat u hem geen antwoord kunt geven. Ik. . ."

Ze werd in de rede gevallen door Boh Thauk, die haar overeind trok.

„Wat zeg je tegen hem?" vroeg hij woedend. „Als je onze taal niet kent, spreek dan Engels. Dat versta ik."

„Ik probeer hem bij te brengen," antwoordde Marcelle kwaad. „Hij is bewusteloos. Dus moet ik hem aanspreken in de taal die hij het beste kent."

„Hij zal dood zijn als hij niet spoedig spreekt," was het wrede antwoord van de bandiet. „We kunnen hier niet te lang blijven. Misschien zijn ze jullie al aan het zoeken of speuren vliegtuigen de jungle af."

Marcelle staarde hem een ogenblik aan, toen keerde ze zich om en knielde weer naast haar vader. Ze boog zich diep over hem heen, streek met de natte doek langs zijn gezicht en fluisterde: „Wanneer u kunt volhouden te doen alsof u bewusteloos bent, hebben we misschien een kans. Kunt u dat? Hebt u erge pijn?"

Het lukte haar vader fluisterend antwoord te geven.

„Ik heb verschrikkelijke dorst, Marcelle. . . maar ik zal proberen bewusteloosheid te veinzen. Ga nu weg, anders krijgt hij argwaan."

Marcelle stond op, schudde haar hoofd en wrong haar handen als in wanhoop.

„Hij hoort me niet," zei ze zacht. En toen Boh Thauk haar een ruwe vraag toesnauwde, vervolgde ze: „Ik ben machteloos. Ik verfris zijn gezicht met water. Maar ik kan hem niet laten drinken. Want een bewusteloze stikt, wanneer er water in zijn keel komt."

„Probeer het toch," zei Boh Thauk.

„Het is onmogelijk," zei Marcelle.

„Dan zal ik het zelf doen," zei de aanvoerder van de dacoits.

Dokter Duhamel snakte naar water, maar met alle wilskracht waarover hij beschikte, kon hij zichzelf dwingen het water dat Boh Thauk hem tussen de lippen wilde gieten, langs zijn mond-

Ze staarde naar de kleine open ruimte tussen de bomen.

hoeken te laten wegvloeien. Met een gemompelde verwensing gaf de bandietenaanvoerder zijn pogingen op.

Even later werd de stilte verbroken door het verre motorgeronk van een vliegtuig. Boh Thauk keek grijnzend omhoog naar het dichte gebladerte. Hij wist dat zelfs de piloot met de beste ogen van de wereld hun fakkels niet kon zien. In de jungle waren zij even veilig verborgen als in een diepe kelder.

Inmiddels vervulde Marcelle onafgebroken haar plichten als verpleegster. Ze glimlachte om de gewonde mannen het idee te geven dat zij zich niet ongerust hoefden te maken. Maar in werkelijkheid was ze doodsbang. Af en toe wierp ze een blik op haar vader. Zolang hij veinsde bewusteloos te zijn, zou Boh Thauk wachten. De aanvoerder van de dacoits was ervan overtuigd dat het blanke meisje niet wist waar de pakketten bankbiljetten waren verborgen... maar hij was er ook van overtuigd dat dit de bewusteloze Fransman wel bekend was. Twee van zijn mannen waren door hem naar het vliegtuig gestuurd om het te doorzoeken, maar ze hadden niets gevonden. De Franse dokter zou het hem moeten vertellen, hoe dan ook!

Kort voor het aanbreken van de dageraad ging Marcelle zitten en liet haar hoofd op de opgetrokken knieën rusten. Ze was moe, doodmoe, en haar ogen deden haar brandende pijn. Het liefst zou ze gaan liggen en slapen, maar vrees weerhield haar. Er was iets met haar vader dat haar angstig maakte. Gedurende de laatste tien minuten had hij zich tweemaal bewogen. Toen verbrak hij de stilte. Hij kon het niet langer uithouden en met zwakke, schorre stem vroeg hij om water.

Boh Thauk stond onmiddellijk op; zijn ogen glansden van opwinding. Hij wenkte Marcelle.

„Hij is bijgekomen," riep hij. „Geef hem te drinken."

Het verwonderde Marcelle niet dat haar vader het niet langer kon uithouden. De andere gewonden hadden reeds enkele keren gedronken. Het was onbegrijpelijk dat haar vader niet eerder om water had gesmeekt.

Ze vulde een beker uit de emmer en liep op hem toe. Ze bracht hem voorzichtig in zittende houding, bevochtigde zijn gesprongen lippen en fluisterde bemoedigende, prijzende woorden.

„O vader, u hebt zich gedragen als een held. Nu kunt u zoveel water drinken als u wilt. En maak u niet bezorgd. Alles komt in orde."

Hij keek haar een moment aan en vroeg zich af of hij haar geloven kon of niet, maar haar gezicht verried niets van de angst die ze voelde. Ze glimlachte.

Ze gaf hem een paar druppels water. Toen bevochtigde ze zijn brandend hete gezicht en voorhoofd.

„Laat hem een grote slok drinken," zei Boh Thauk ruw. „Ik moet met hem praten."

„Ik geef hem wat hij kan verdragen," zei Marcelle koel. „Als hij in één keer te veel drinkt, stikt hij."

De aanvoerder van de dacoits opende zijn mond om iets te zeggen, maar bedacht zich. Wanneer de Fransman stierf, zou hij nooit horen waar het geld was verborgen.

Hij rolde een sigaret, zoog de rook diep in en blies hem door zijn dunne neusgaten uit, terwijl Marcelle haar vader voorzichtig liet drinken, niet meer dan een paar druppels tegelijk.

De bandieten keken gespannen toe. De gewonden eveneens.

Het werd langzaam lichter; de zon zou spoedig opkomen. De vroege ochtendkoelte en de zorg van Marcelle deden dokter Duhamel thans merkbaar goed. Hij dronk met grote teugen, tot de beker leeg was. Hij knikte toen Marcelle hem er nog een aanbood en ledigde ook die tot de bodem.

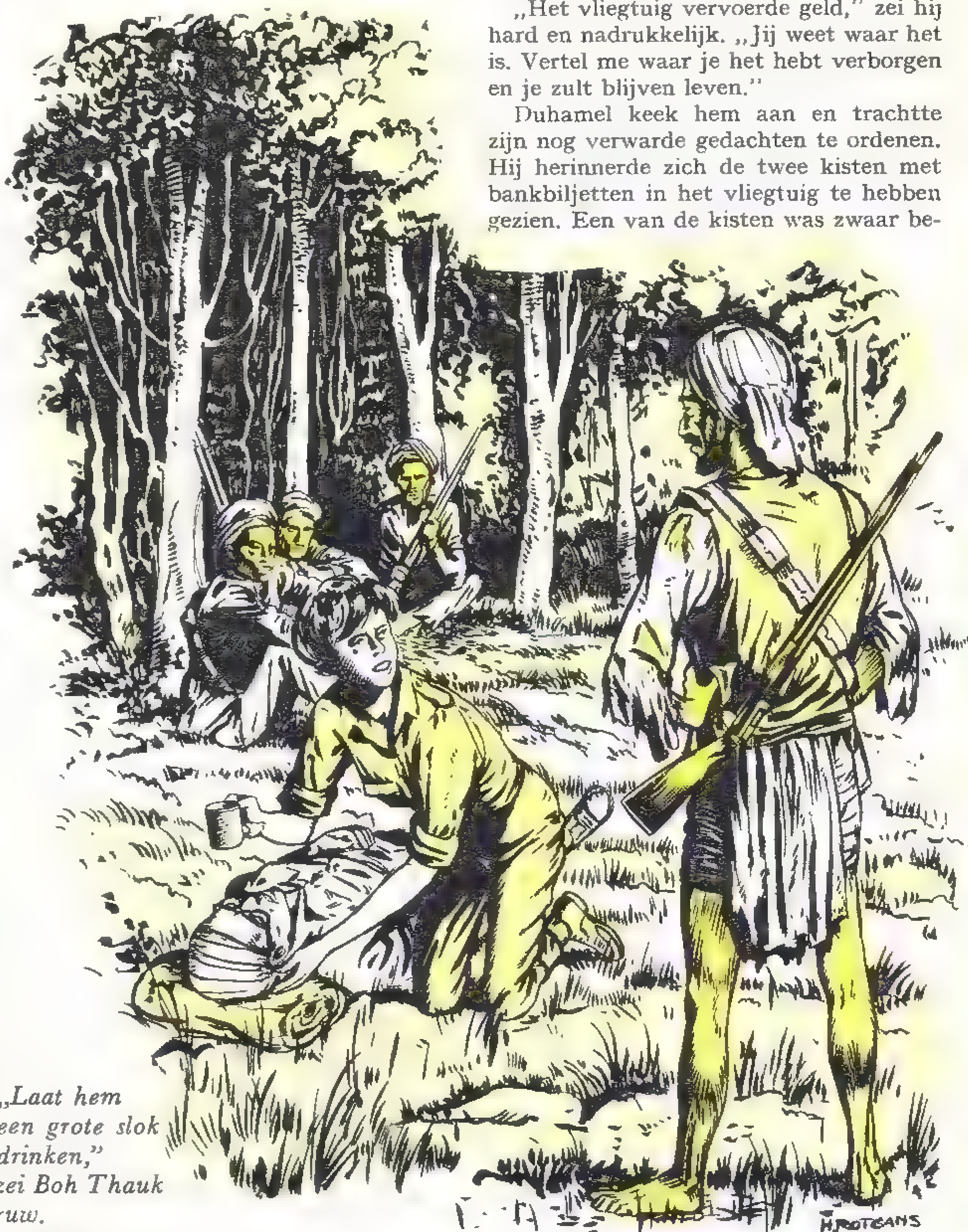
Toen wierp Boh Thauk zijn sigarettepeukje met een driftige beweging weg, trok Marcelle opzij en hurkte naast de gewonde Franse dokter.

„Het vliegtuig vervoerde geld," zei hij hard en nadrukkelijk. „Jij weet waar het is. Vertel me waar je het hebt verborgen en je zult blijven leven."

Duhamel keek hem aan en trachtte zijn nog verwarde gedachten te ordenen. Hij herinnerde zich de twee kisten met bankbiljetten in het vliegtuig te hebben gezien. Een van de kisten was zwaar beschadigd en hij had pakketten biljetten van tien, vijfentwintig, vijftig en honderd ropijen verspreid zien liggen. Wat daarna met het geld was gebeurd, was hem onbekend. Ook herinnerde hij zich een operatie op de gezagvoerder van het vliegtuig te hebben verricht. Daarna was alles donker geworden.

„Vertel me waar het geld is verborgen," herhaalde Boh Thauk, „en je zult leven... allen zullen leven. Maar als je weigert, zullen allen sterven. Ook het blanke meisje."

Wordt vervolgd

„Laat hem een grote slok drinken," zei Boh Thauk ruw.

SPELEND

Op een dag zag Gerard Giraf een groepje soldaten voorbijmarcheren en hij zei: ,,Ik zou ook best soldaat willen zijn." Hij bedacht zich niet lang, maar stapte meteen achter hen aan. Nu heeft Gerard vier poten en dus kon hij moeilijk in de maat blijven. Opeens riep sergeant Bullebak: ,,Halt!"

Alle soldaten bleven staan, maar de arme Gerard had daar niet op gerekend. Hij probeerde op tijd te stoppen, maar het lukte niet. ,,Lieve help," riep hij, ,,dat haal ik nooit!" Op hetzelfde ogenblik botste hij tegen de achterste soldaat aan. ,,Waarom stoppen jullie ook zo onverwacht!" mopperde hij.

Toen Gerard tegen de achterste soldaat botste, kwam die tegen de tweede terecht en de tweede viel weer tegen Tommie aan. Wat waren ze kwaad op Gerard! Maar het kwaadste van allen was sergeant Bullebak. ,,Hoe durf je de boel zo in de war te schoppen, Gerard?" vroeg hij streng.

,,Ik wil zo graag soldaat worden," zei Gerard. Daar moest de sergeant even over nadenken. ,,Goed," zei hij toen. ,,Ga in de kazerne maar de boel opruimen." Dat deed Gerard. Toen hij een poosje bezig was, kwam Janmaat binnen: ,,Ik zoek een mast voor mijn boot," zei hij. ,,Heb jij er een?"

SPEELGOED

„Ja," zei Gerard. „Hier staat een vlaggestok. Neem die maar." Maar toen de soldaten terugkwamen, zeiden ze: „Nu heb je onze vlaggestok weggegeven en die hebben we nodig voor de parade vanmiddag." Toen kreeg Tommie een idee. Hij ging weg en kwam terug met een vlag en een laddertje.

Daar klom hij op en maakte de vlag vast aan Gerards nek. „Zo," zei hij, „nu ben jij onze vlaggestok." „Maar ik wil soldaat zijn, geen vlaggestok," zei Gerard boos. „Doe het nu toch maar, Gerard," antwoordde Tommie. „Je kunt er ons mee helpen." De giraf bromde wat, maar vond het toch goed.

En zo liep Gerard mee in de parade met aan zijn nek de vlag. Sergeant Bullebak stond op een versierd podium en nam de parade af. Alle bewoners van Speelgoedland waren uitgelopen en toen ze Gerard zagen, moesten ze heel erg lachen. Maar de giraf was heel erg trots dat hij mee mocht doen.

LEONARD

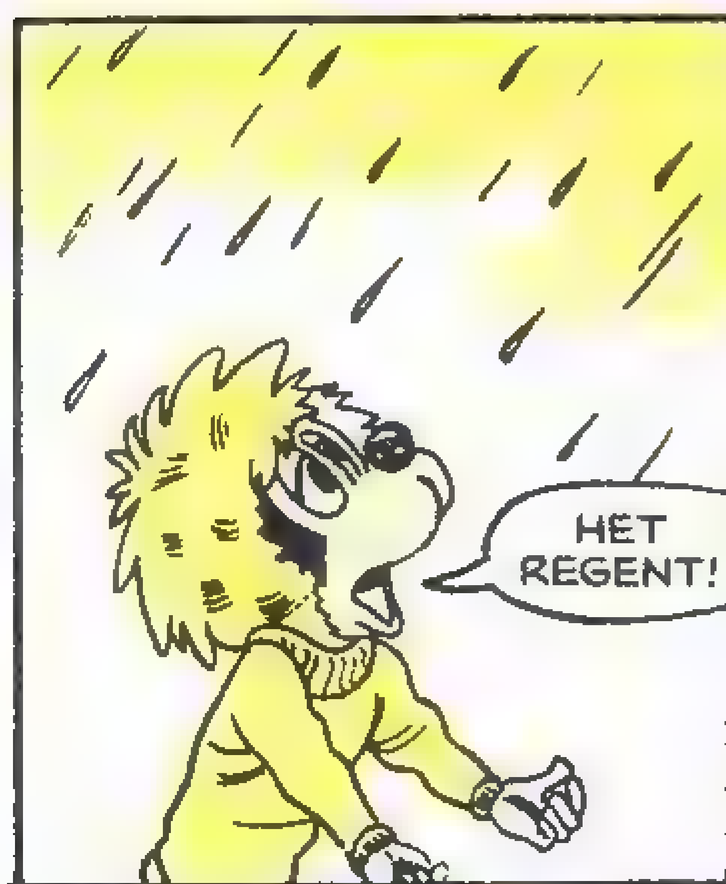

HALLO, LUI!

PARDON!
BONS
BOEM

VANGEN, LEONARD!

ZZZZT!

HÈ?
PATS!

HET REGENT!

MAAR IK BLIJF DROOG!

LATER...
HA, HET IS DROOG!

DOING!

WAT WAS DAT?

ZO'N STUK GLAS IS ZÓ DUN, DAT NIEMAND HET ZIET!

BILLIE TURF

Het dikste studentje ter wereld

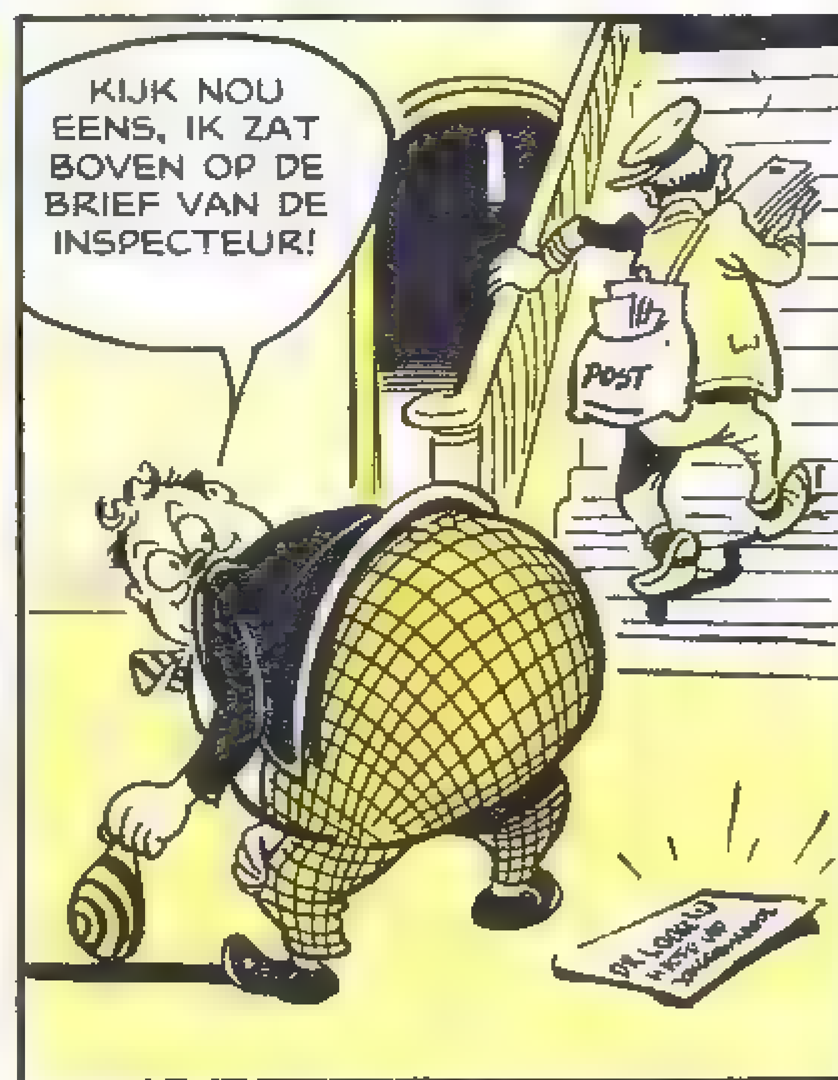

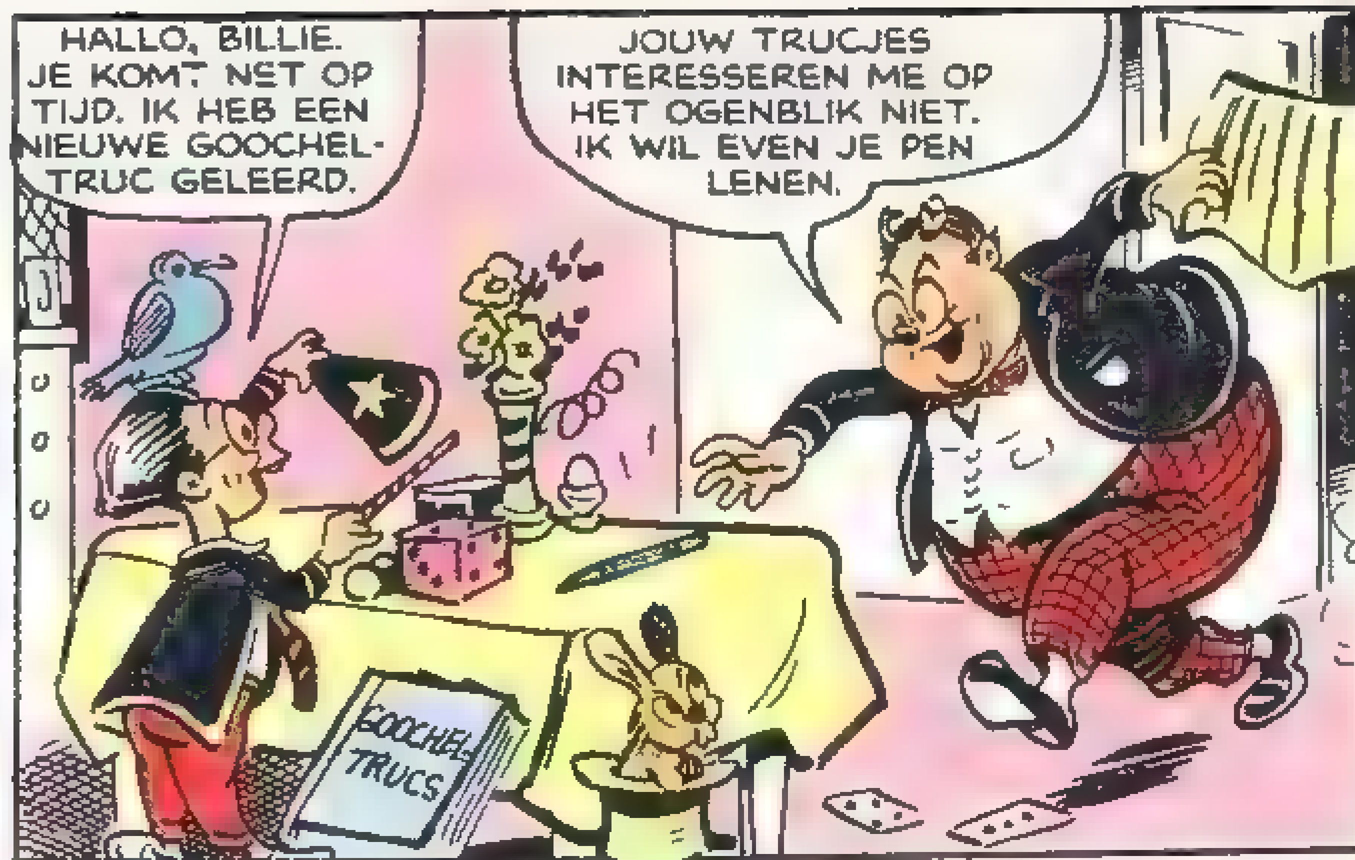

WACHT EENS! ALS IK ER NU EENS HET VAK KOKEN BIJ ZET... DAT ZOU GEWELDIG ZIJN!
TAAR
CAKE

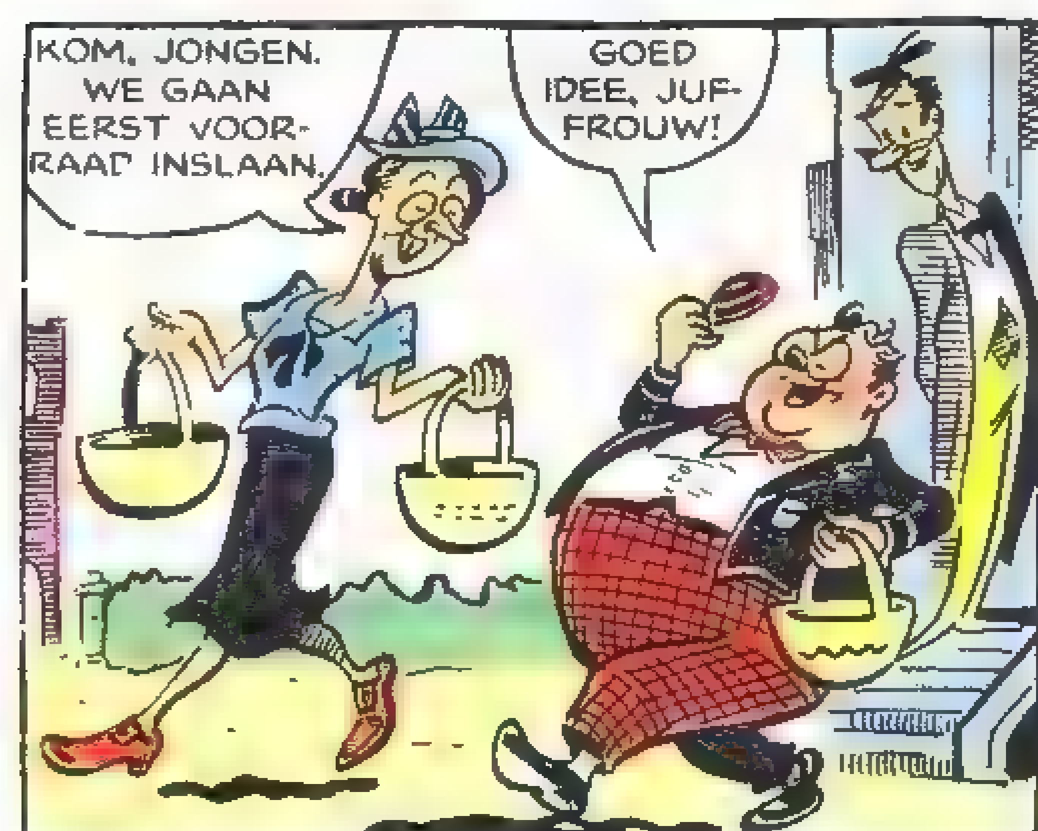

HALLO, BILLIE. JE KOMT NET OP TIJD. IK HEB EEN NIEUWE GOOCHELTRUC GELEERD.
JOUW TRUCJES INTERESSEREN ME OP HET OGENBLIK NIET. IK WIL EVEN JE PEN LENEN.
GOOCHEL-TRUCS

ZO, NU EVEN DE LIJST AANVULLEN EN DAN OPHANGEN.
LYST VAN EXTRA-VAKKEN
FIGUURZAGEN
TUINIEREN
BOETSEREN
VOGELSTUDIE
KOKE
WG DE INSPECTEUR

O, DAAR IS DE LIJST. LIEVE HELP! KOKEN! DAN MOET IK EEN KOOKLERARES HEBBEN!
MEDEDELINGEN
LYST VAN EXTRA-VAKKEN
FIGUURZAGEN
TUINIEREN
BOETSEREN
VOGELSTUDIE
KOKEN
WG DE INSPECTEUR

MET HET ARBEIDSBUREAU? WILT U MIJ EEN GOEDE KOOKLERARES STUREN?

EN LATER...
DIT IS ONZE KOOKLERARES. WIE WIL ER GRAAG KOKEN LEREN?
IK NIET!
JA, IK!

KOM, JONGEN. WE GAAN EERST VOORRAAD INSLAAN.
GOED IDEE, JUFFROUW!

DE WINKELS ZIJN GINDS, JUFFROUW!
WE GAAN NIET NAAR DE WINKEL.

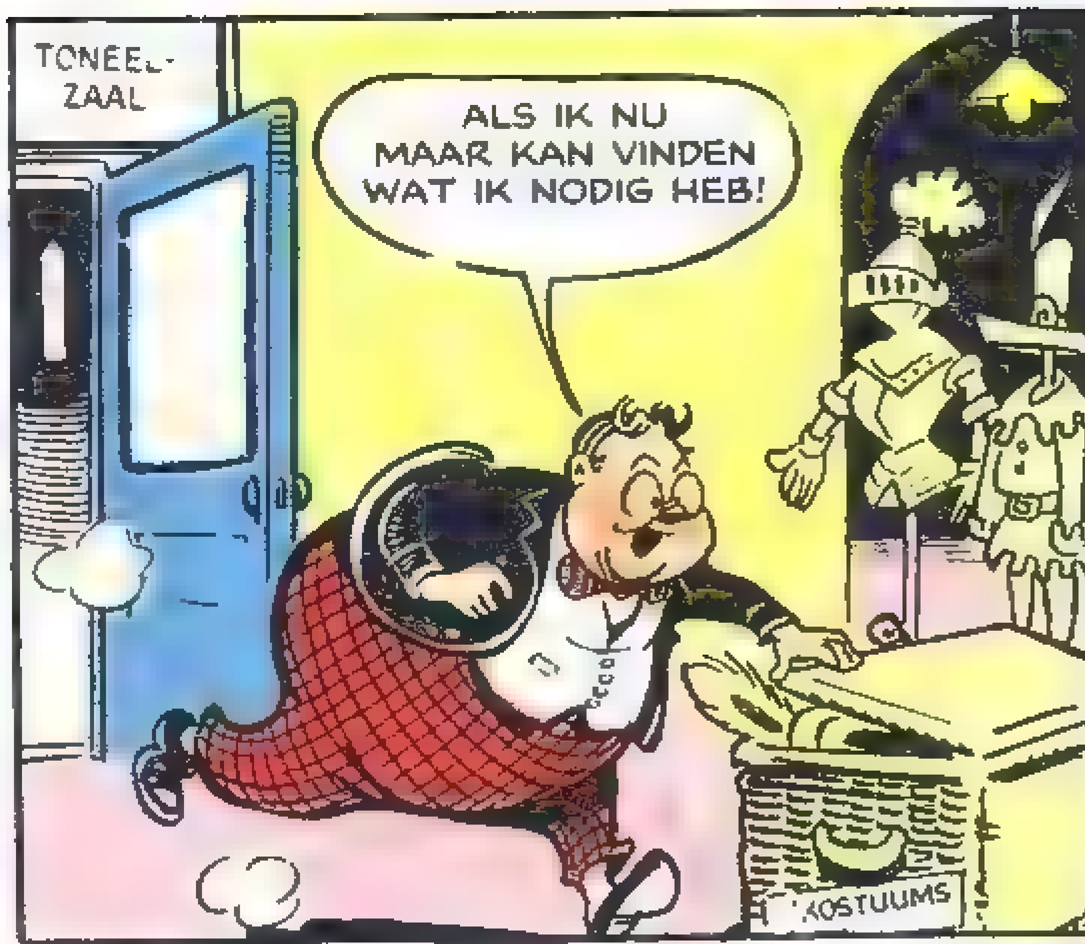

WE ZOEKEN ONS VOEDSEL IN HET VRIJE VELD. KIJK MAAR EENS: ZURING, VELDSLA...

AU! MIJN VINGERS! GEBRUIKT U DIT SPUL OM SMAAK AAN HET ETEN TE GEVEN?
NEE, ALS HOOFDSCHOTEL!

NU GAAN WE HIERVAN EEN VOEDZAME SLA MAKEN.
DAT IS GEEN SLA, DAT IS KONIJNEVOER!

JE MOET HET OPETEN, WANT IK WIL WETEN HOE HET SMAAKT!
STRAKS VERANDER IK NOG IN EEN KONIJN!
ARME BILLIE!

EEN KONIJN... WACHT EENS, DAT IS EEN IDEE! EERST DIE SLA WEG!

TONEEL-ZAAL
ALS IK NU MAAR KAN VINDEN WAT IK NODIG HEB!
KOSTUUMS

LATER
DIE DIKZAK HEEFT ALLES OPGEGETEN, ZIE IK. MAAR WAAR IS HIJ NU?

AU, AU, IK VOEL ME NIET GOED, JUFFROUW!
VRESELIJK! HIJ IS EEN KONIJN GEWORDEN!

HELP! IK GA ER VANDOOR! HELP!
LIEVE HELP!
DIE IS WEG!

TJA, DAN MOETEN WE EEN ANDER ZIEN TE KRIJGEN.
IK ZAL HET ARBEIDSBUREAU WEL EVEN OPBELLEN, MENEER.

HA, HA! IK BEL NIEMAND! IK WORD ZELF KOK!
VALSE

DAN KAN IK KOKEN WAT IK ZELF LEKKER VIND!

DAG, MENEER KWEL, IK BEN DE NIEUWE KOK!
PRACHTIG!

DAAR IS HET KOOKLOKAAL. IK KAN ALLES WEL AAN U OVERLATEN, HÈ?
KOOK-LOKAAL

LAAT DAT MAAR AAN MIJ OVER, KWEL, JONGEN!
KIJK, EEN NIEUWE KOK!

HET IS EEN FRANSMAN. DIE KUNNEN LEKKER KOKEN.
WIJ WILLEN OOK GRAAG KOOKLES HEBBEN, MENEER!
BEN IK EVEN KLAAR!

IK MOET DIE JONGENS OP DE EEN OF ANDERE MANIER KWIJT ZIEN TE RAKEN! MAAR HOE?

KOM MEE, WE GAAN IETS FRANS KLAARMAKEN.
IETS FRANS? WAT DAN?

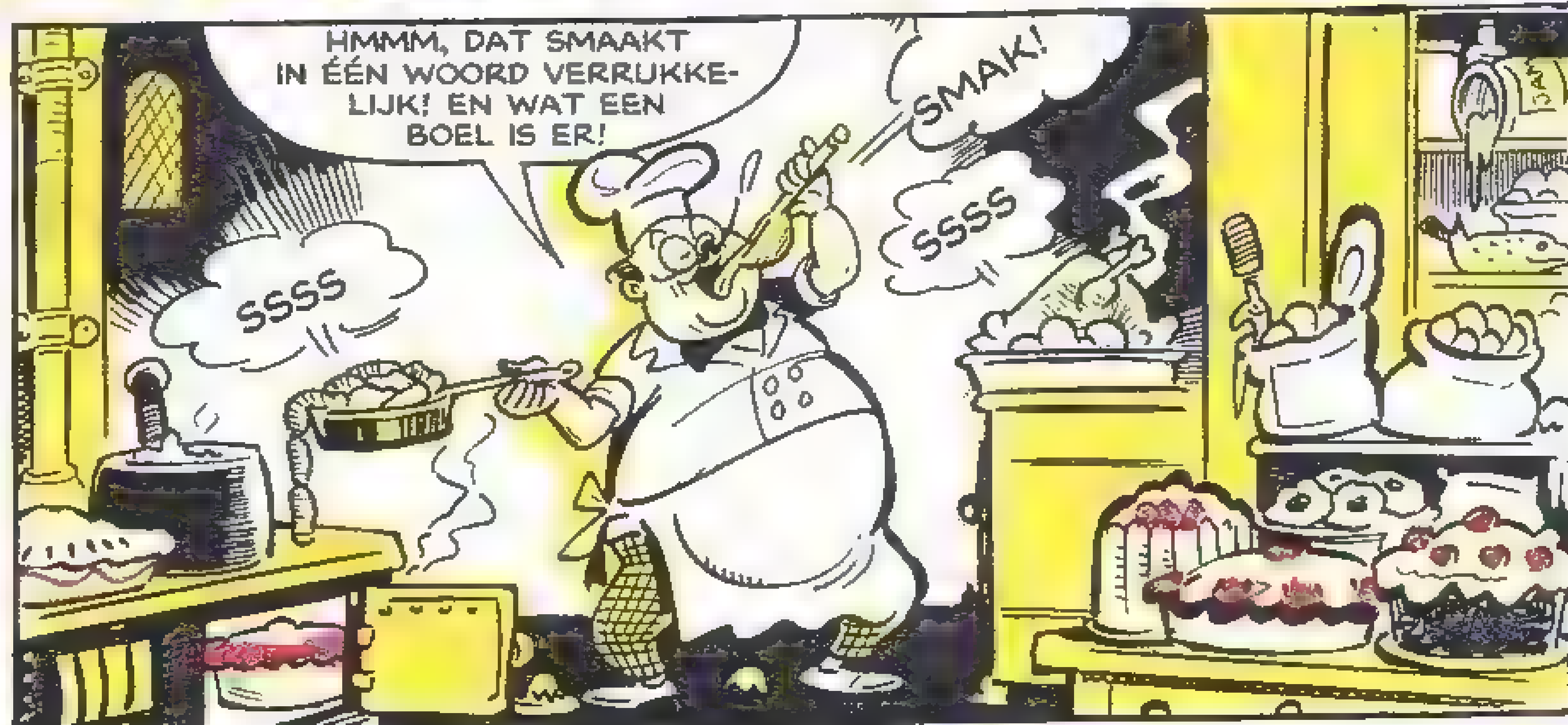

KIKKERS! LEKKERE VETTE KIKKERS!
KIKKERS?

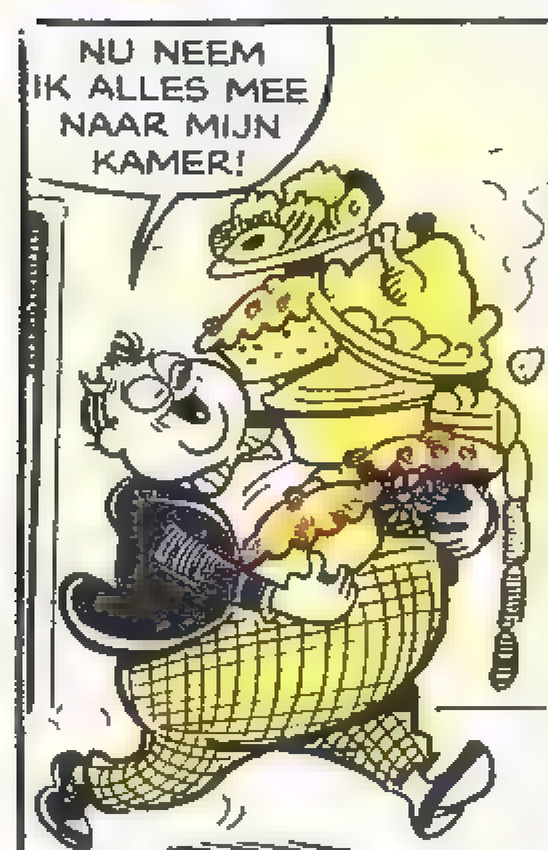

IK ZAL JULLIE LATEN ZIEN HOE JE DIE KOOKT. HET IS EEN ECHTE LEKKERNIJ!
LIEVE HELP!

HET SPIJT ONS, MENEER, MAAR WE VOELEN ONS NIET ERG LEKKER!
DAT IS JAMMER, JONGENS!

DIE BEN IK GELUKKIG WEER KWIJT!

ZO, EN NU GA IK EERST EENS EEN LEKKER HAPJE ETEN!

HMMM, DAT SMAAKT IN ÉÉN WOORD VERRUKKELIJK! EN WAT EEN BOEL IS ER!
SMAK!
SSSS
SSSS

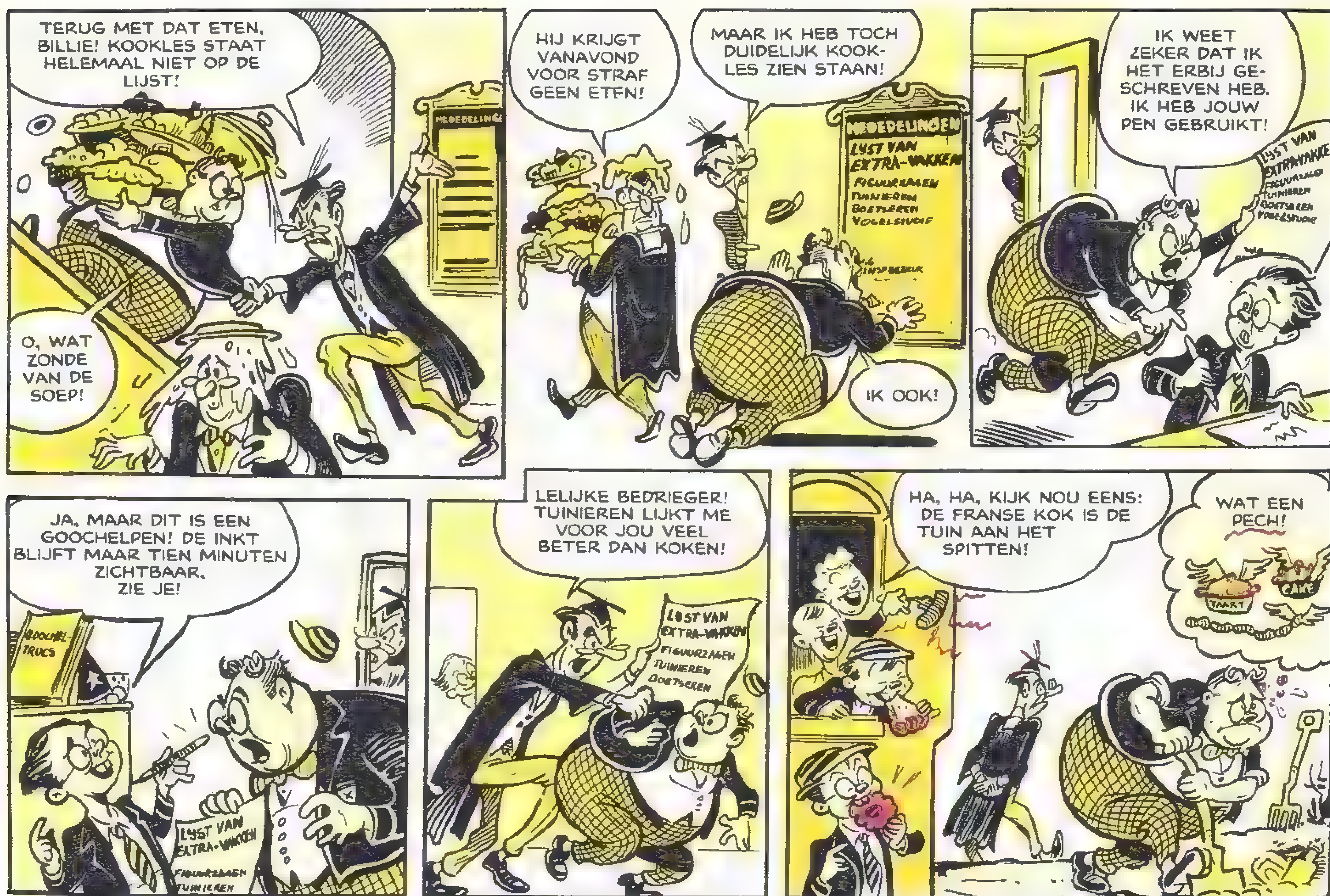

NU NEEM IK ALLES MEE NAAR MIJN KAMER!

HEE, BILLIE, WAAR GA JE MET DAT ETEN NAAR TOE?

HUISWERK VAN DE KOOKLES, MENEER! OPDRACHT VAN DE NIEUWE FRANSE KOK!

HIJ ZEI DAT IK HET OP MIJN KAMER MAAR EENS MOEST BESTUDEREN!
DE KOOKLES IS EEN VAN DE NIEUWE EXTRA-VAKKEN, MENEER.

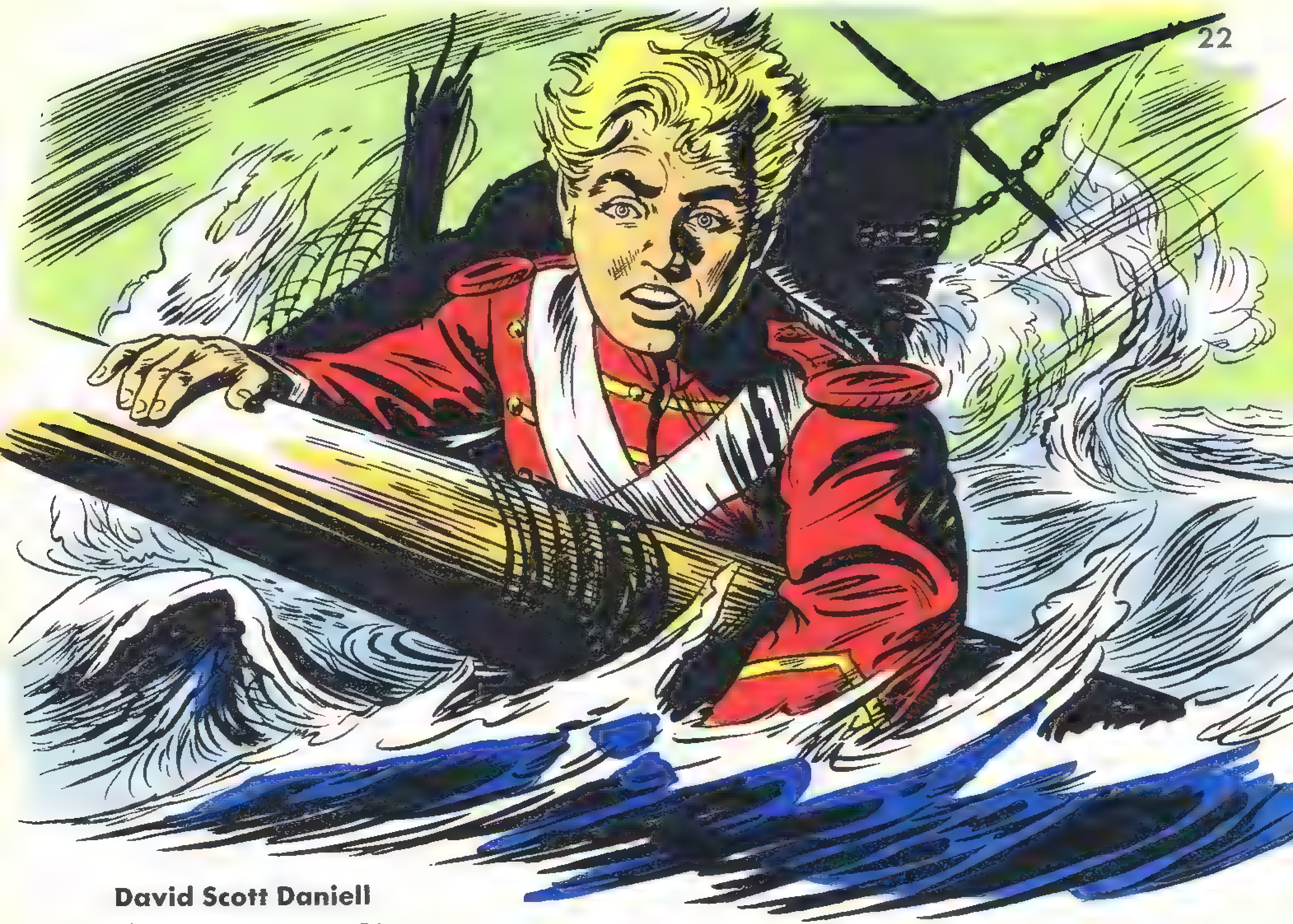

U MOET UW OGEN LATEN NAKIJKEN! ER STAAT HIER NIETS OVER KOOKLES!
MEDEDELINGEN
LYST VAN EXTRA-VAKKEN
FIGUURZAGEN
TUINIEREN
BOETSEREN
VOGELSTUDIE

Brutale diefstallen

Een rijke grootgrondbezitter in Cosenzo in Zuid-Italië bezat een groot huis. Het was echter erg bouwvallig en werd niet meer bewoond. De eigenaar, die meestal in het buitenland verbleef, had zich nooit om zijn eigendom bekommerd, maar op een dag besloot hij het voor afbraak te verkopen. Hij liet er zich door zijn chauffeur heen rijden. Toen ze in de desbetreffende straat waren aangekomen, zocht de eigenaar echter tevergeefs naar zijn bezit. Eerst dacht hij dat de chauffeur zich in de straat of in het huisnummer had vergist, maar tot zijn grote verbazing moest hij al gauw vaststellen dat hij zich wel degelijk op de goede plaats bevond. Waar het huis gestaan had, lagen alleen nog een paar planken en wat gebroken stenen. De grootgrondbezitter en zijn chauffeur gingen in de buurt inlichtingen inwinnen en kregen te horen, dat er op een morgen een paar auto's met werklieden waren gekomen, die het huis hadden afgebroken en het materiaal hadden meegenomen. De oude deuren en ramen, waterleidingbuizen, tegels enzovoort vertegenwoordigden altijd nog een waarde, die de kosten van sloop en transport verre overschreed. De dieven, die op deze manier een heel huis hadden gestolen, zijn nooit gevonden.

Een andere brutale diefstal werd gepleegd in een gerechtshof in Wenen, kort voordat er een rechtszaak begon. De rechters, de griffier en de verdediger, die juist waren binnengekomen, keken afkeurend naar een klokkenmaker, die met veel poespas een grote wandklok van de muur haalde en met klok en ladder er zaal verliet. Niemand kon vermoeden, dat de man geen klokkenmaker was, maar een brutale dief, die voor de ogen van de rechters een mooie wandklok stal. Ook dit heerschap heeft men nooit in zijn kraag kunnen grijpen.

David Scott Daniell

met tekeningen van H. J. Giesen

Olivier lijdt schipbreuk

KORTE INHOUD: *Olivier Crow, leerling-tamboer bij het honderdelfde regiment infanterie van het Britse leger, en zijn nichtje Pollie Trott zijn na een avontuurlijke zeereis op Sicilië aangekomen. Het is juni 1806 en overal in Europa wordt gevochten tegen Napoleon. Sergeant Trott, de vader van Pollie, en soldaat Pilchard krijgen opdracht de gevangene Zucconi, die voor de krijgsraad moet verschijnen, op het schip de Zwaluw naar Gibraltar te brengen. Olivier moet hen vergezellen om voor de krijgsraad tegen Zucconi te getuigen. Pollie gaat als verstekelinge mee. Onderweg vergaat de Zwaluw. De bemanning wordt opgepikt door een Italiaans zeeroversschip, dat later wordt overmeesterd door een Engels fregat. Zucconi ontkomt met Pollie en Olivier naar het vasteland. Sergeant Trott en soldaat Pilchard gaan hen achterna. Zucconi brengt de kinderen bij een boer, maar zij ontsnappen. Ze sluipen een herberg binnen, waar ook sergeant Trott, soldaat Pilchard en twee Engelse heren arriveren. De laatsten herkent Olivier als spionnen voor Frankrijk. Hij luistert een gesprek af dat zij voeren met een Franse kapitein en waarbij zij de plannen van de Engelse legerleiding verraden. De kinderen zetten een wiel van hun koets los, waardoor deze verongelukt. In de koets bevinden zich ook sergeant Trott en soldaat Pilchard. De spionnen vluchten en de militairen vermommen zich met behulp van kleren en paspoorten uit de koets. Een Franse kolonel brengt hen naar generaal Vallence. In de tuin van zijn hoofdkwartier ontdekken de kinderen de echte spionnen.*

Zie je daar op de drempel de spionnen? Ze hebben een troepje soldaten bij zich. Kijk, nou beginnen ze de kolonel uit te leggen wat er gebeurd is. Waarom kijkt je vader of oom Pharao die kant toch niet eens uit?"

„We moeten ze waarschuwen, onmiddellijk," zei Pollie.

„Ja, maar dat gaat zo maar niet. Dan zullen we toch eerst de wachtposten hier om de tuin moeten proberen te leiden. Luister. Ik loop regelrecht tegen Leclos op en vlieg de tuin in. Ze komen me natuurlijk meteen achterna. Ik zal zorgen dat ik ze zo lang mogelijk achter me aan laat rennen. Zo gauw ze verdwenen zijn, ga jij je vader en oom Pharao waarschuwen! Als je er vlug bij bent, kunnen jullie met je drieën op tijd bij het poortje zijn, achter in de tuin. Ik zal me alleen wel redden!"

Het plan leek zo gevaarlijk, dat ze wilde beginnen te protesteren. Maar Olivier was al onderweg naar de plek waar de Franse officier op wacht stond. Op haar vingers bijtend van angst zag Pollie haar neef in de schaduw van de heesters verdwijnen en opeens. . . daar botste Olivier met zo'n harde schok tegen Leclos op, dat de man languit op de grond terechtkwam.

Van schrik begon de officier te schreeuwen. Zijn manschappen trokken onmiddellijk het zwaard om hem te hulp te snellen. Olivier was natuurlijk wel zo verstandig om het resultaat van de verwarring niet af te wachten. Hij zette het onmiddellijk op een lopen, dook vlug als een hert tussen de beelden door en had reeds een flinke voorsprong, toen de Fransen eindelijk de achtervolging inzetten.

Nu was voor Pollie het ogenblik gekomen om haar bijdrage tot de ontvluchting te leveren. Ze rende naar het open raam van de balzaal en riep zo hard ze kon boven de muziek en het gepraat van de gasten uit: „Vader! Oom Pharao! Hierheen! Vlug!"

De gesprekken in de balzaal verstomden. Iedereen draaide zich om en sloeg verwonderd de gestalte voor het raam gade. Soldaat Pilchard wierp een blik in de richting van de ingang waar de heren Heytorp en Farcar, vergezeld van enkele soldaten, nog steeds tegen kolonel d'Armagnac stonden te praten. Het geschreeuw van Pollie was voor de spionnen en hun helpers het sein om de zaal binnen te dringen.

„Kijk uit, sergeant!" riep soldaat Pilchard.

Maar de waarschuwing was overbodig. Want ook sergeant Trott gaf blijk dat hij de ernst van de toestand besefte.

Enkele dames onder het gezelschap begonnen angstig te gillen en de gasten stoven verschrikt uiteen. Heytorp, Farcar, de kolonel en de soldaten kwamen midden in het gewoel terecht.

Van dit korte oponthoud maakten sergeant Trott en soldaat Pilchard gebruik om zich vliegensvlug terug te trekken tot bij het raam, dat Pollie inmiddels zo ver mogelijk voor hen had geopend. Op het laatste ogenblik dreigden de Fransen de beide vluchtelingen toch nog de pas af te snijden.

Pollie aarzelde geen seconde Ze boog zich zover ze kon over de vensterbank naar binnen waar ze juist de leuning van een stoel kon grijpen, die vlak bij het raam stond. Met inspanning van alle krachten hief ze het meubelstuk op en smeet het tegen een enorme kandelaar met tientallen kaarsen.

Er klonk een luide knal die de vrouwen voor de tweede maal de stuipen op het lijf joeg Glassplinters en kaarsen vlogen naar alle kanten uiteen. De aanvallers konden nog steeds geen gebruik van hun pistolen maken, want de kans was veel te groot dat ze een of meer omstanders zouden raken

„Hierheen, vader!" schreeuwde Pollie weer

Sergeant Trott en soldaat Pilchard lieten zich dit geen twee keer zeggen. Juist op tijd sprongen ze vlug na elkaar op de vensterbank en daarna op het terras.

Zonder een moment te verliezen ging Pollie hen voor de tuin in. Bijna blindelings volgde ze het pad dat naar het poortje leidde. Achter hun rug klonken pistoolschoten. Maar er werd op goed geluk in het duister gevuurd en niemand werd geraakt

Enkele ogenblikken stonden ze gedrieën in de steeg achter de paleistuin, nadat soldaat Pilchard het poortje met een harde slag achter zich had dichtgeslagen.

„Neem me niet kwalijk, sergeant," zei hij hijgend, „dat scheelde maar een haartje!"

Sergeant Trott kon van inspanning geen woord uitbrengen, maar hij knikte bevestigend

„Een lekker veilig steegje," ging soldaat Pilchard voort. „Welke kant gaan we op? Maar wacht eens even! Waar is Olivier eigenlijk?"

„Hij heeft een Franse officier aangevallen, die jullie bij de achteruitgang de pas af moest snijden," zei Pollie ongerust. „Ze zijn hem met vier man achterna gegaan!"

„Asjemenou!" bracht sergeant Trott uit „Die knaap staat ook nergens voor. Maar waar zit hij nou? Hee, Pharao, waar ga jij heen?"

Soldaat Pilchard had het poortje weer op een kier gezet, op gevaar af dat hun achtervolgers hem zouden zien, en loerde voorzichtig de tuin in.

„Waar ik heen ga? Dat is nogal duidelijk. Blijven jullie hier maar wachten."

Op hetzelfde ogenblik echter hoorden ze de Fransen luid schreeuwend naderen. Geheel buiten adem bereikte Olivier op het laatste nippertje de poort. Soldaat Pilchard trok hem snel door de nauwe uitgang en sloeg, juist op het moment dat de eerste Fransen van achter een heg te voorschijn kwamen, de deur stevig dicht

Woedend begonnen de aanvallers met hun zwaarden op het hout in te hakken. Maar daarbij bleef het, want soldaat Pilchard en sergeant Trott hielden met vereende krachten de deur goed gesloten

„Maak dat jullie wegkomen!" schreeuwde de sergeant. „Dan zal ik ze zo lang mogelijk tegenhouden. Klaar?"

Als één man renden soldaat Pilchard, Pollie en Olivier de nauwe steeg in. Na een paar bochten bereikten ze een iets bredere straat met aan het einde een paar vervallen stenen treden. Deze bleken naar een onbebouwd stuk land te voeren.

Op goed geluk af staken ze het terrein over. Op de hoek van een volgende straat belandden ze tenslotte in het voorportaal van een kerkje. Snakkend naar adem bleven ze een ogenblik staan. Na enkele ogenblikken voegde sergeant Trott zich bij hen.

„We hebben gelukkig een flinke voorsprong!" hijgde Pollie

„Zolang het duurt, ja! Maar zo dadelijk zit ons een hele compagnie op de hielen..."

„Luister," zei soldaat Pilchard. „Daar komt een koets of zo iets aan. We hebben geen minuut te verliezen. Olivier, grijp jij het paard bij de teugel, dan neem ik de koetsier voor mijn rekening. Ondertussen

...en smeet het tegen een enorme kandelaar met tientallen kaarsen.

„Dat is gelukt, jongens!" zei de sergeant. „En nu maken dat we wegkomen!"

kan de sergeant de deur openen en eventuele passagiers eruit gooien. Nood breekt wet! Opgepast allemaal! Daar komt ie!"

De gelegenheid om nader overleg te plegen ontbrak hun. En dus sloten ze zich, graag of niet, zwijgend bij het plan van soldaat Pilchard aan.

„Ja!" schreeuwde hij, toen even later de koets het voorportaal van de kerk was genaderd.

Lenig als een kat greep Olivier het paard bij de teugel en bracht het steigerende dier tot staan. Soldaat Pilchard zat met één sprong op de bok van het rijtuig, griste de koetsier de leidsels uit de handen en gaf de niets vermoedende man tegelijkertijd zo'n formidabele duw met zijn elleboog, dat hij pardoes op straat terechtkwam.

Zodra Olivier zag dat soldaat Pilchard de leidsels te pakken had, liet hij het paard los en vloog naar de deur van het rijtuig. Deze was inmiddels opengegooid door sergeant Trott, die juist bezig was een bejaard heerschap het andere portier uit te werken.

„Neem me niet kwalijk, mijnheer," hoorde Olivier zijn oom roepen, „we moeten even uw koets gebruiken. Wilt u daar maar zolang wachten?"

Met een verdwaasde blik stond de passagier midden op de weg om zich heen te kijken. Snel sloot sergeant Trott de deur weer, trok Pollie naar binnen en tenslotte sprong ook Olivier de koets in.

„Klaar, koetsier!" schreeuwde sergeant Trott.

Soldaat Pilchard liet de zweep knallen alsof hij nooit anders had gedaan. Het paard schoot met een schok vooruit en meteen ratelde de koets voort over de gladde keien van de hobbelige straat.

In de verte hoorden ze vaag de verontwaardigde kreten van de eigenaar van het rijtuig. Weldra klonk het geschreeuw van de Franse soldaten erbovenuit. De koets sloeg in volle vaart een hoek om. Ze waren voorlopig veilig!

Zij werden onophoudelijk door elkaar gesmeten, maar daar konden zij zich niet om bekommeren. Staande op de bok spoorde Pharao het paard tot steeds grotere krachtsinspanning aan.

Met daverend geweld reed hij straat in, straat uit. De bochten nam hij zo roekeloos, dat de koets telkens bijna kantelde, en meer dan eens konden eenzame wandelaars en troepjes soldaten slechts op het nippertje terzijde springen om het vege lijf te redden.

Het leek een eeuw te duren eer ze het stadje goed en wel achter de rug hadden. Opeens bracht soldaat Pilchard met een reeks hevige rukken aan de teugel de koets tot staan. Daarna sprong hij van de bok en opende de portieren.

„Wat is er aan de hand, Pharao?" vroeg sergeant Trott, die zich met moeite bevrijdde uit de kluwen armen en benen

waarin hij met Pollie en Olivier verward was geraakt.

„Een eindje verderop marcheert een een colonne Franse soldaten, sergeant! En het kan, dunkt me, ook niet lang meer duren voordat de ruiters van de kolonel ons inhalen. Het lijkt me maar het beste om de koets nu in de steek te laten en te voet het veld in te trekken."

Even later stond het hele gezelschap aan de kant van de weg. Sergeant Trott wreef met een pijnlijk gezicht over de bulten die hij tijdens de woeste rit had opgelopen. De maan scheen nu helder en op ongeveer een kilometer afstand zagen ze inderdaad de musketten glinsteren van een troep marcherende soldaten.

Intussen had de sergeant de kaart te voorschijn gehaald, die ze op de spionnen hadden buitgemaakt.

„We kunnen niet ver meer van het stuk strand vandaan zijn, waar ze morgenochtend landen," zei hij.

„Vader," zei Pollie, „laten we liever eerst maken dat we wegkomen! Die kaart kunt u later wel bekijken. Maar hoe moet het met de koets? Als die hier blijft staan, weten ze meteen waar ze ons moeten zoeken."

„Daar heeft ze gelijk in, sergeant," zei soldaat Pilchard. „We kunnen dat ding nu eenmaal niet verstoppen."

„Waarom eigenlijk niet?" vroeg Olivier langs zijn neus weg. „Kijk maar eens. Hier vlakbij, aan deze kant van de weg, ligt een lekker diep ravijntje. Als we de koets nu eens tot aan de rand reden en hem dan ondersteboven duwden?"

„Een heel goed idee, Olivier!" zei de sergeant. „Die neef van mij is toch zo dom nog niet als hij er uit ziet. Pharao, ga maar gauw het arme paard uitspannen. En helpen jullie tweeën een handje."

Weldra was het paard uit zijn tuig bevrijd. Met een vriendelijk klopje op de nat bezwete hals stuurden ze het dier het veld in. Met vereende krachten schoven ze vervolgens de koets naar de rand van het ravijn. Alle vier zetten ze aan de linkerkant de schouders eronder en opeens. . . Boem! Daar tuimelde het rijtuig onder hevig gekraak de afgrond in.

„Dat is gelukt, jongens!" zei de sergeant. „En nu maken dat we wegkomen! We gaan die kant op, regelrecht op het strand af. Goed uitkijken, hoor, want je kunt er zeker van zijn, dat hier in de buurt Franse wachtposten staan. Soldaat Pilchard, jij gaat voorop!"

„In orde, sergeant."

Ze klommen over een laag muurtje dat langs de kant van de weg liep. Voorzichtig klauterden ze tegen de helling op, die zich over flinke afstand uitstrekte. Ongehinderd passeerden ze een wijngaard en bereikten de top van de heuvel. Daar aangekomen hoorden ze duidelijk paarden galopperen en al spoedig zagen ze een afdeling Franse cavalerie naderen. Deze was ongetwijfeld op zoek naar de verdwenen koets, maar de soldaten vlogen voorbij, zonder dat ze iets bijzonders hadden gemerkt.

„Een prachtig gezicht, vinden jullie ook niet?" zei soldaat Pilchard. „Komaan, we moeten opschieten."

„Een ogenblik," zei sergeant Trott. „Ik wil nu eerst weleens precies weten waar we zijn en welke kant we uit moeten."

Ze gingen in een kuil tussen de rotsen zitten en schaarden zich om de kaart. Olivier, die verreweg de beste ogen van het viertal had, bestudeerde het document aandachtig in het maanlicht. Hij volgde met zijn vinger de weg die van Palmi naar het zuiden liep, schatte de afstand die ze met de koets hadden afgelegd en wees tenslotte de plek aan, waar ze zich op dit ogenblik bevonden.

„En waar ligt precies de landingsplaats?" informeerde soldaat Pilchard.

Olivier legde zijn vinger op dat gedeelte van de kustlijn, waar een van de spionnen met potlood een kruisje had gezet.

„Nou, dat lijkt me nauwelijks een kilometer of vier, hoogstens vijf hiervandaan," zei sergeant Trott. „We moeten maar in dezelfde richting doorlopen. Ga je gang, Pharao, en zorg dat je je ogen goed open houdt. Als we niet tegen een Franse schildwacht oplopen, hebben we altijd nog kans dat we op een van die vijf vijandelijke bataljons stuiten."

„Laat dat maar aan mij over, sergeant!"

Op handen en voeten kroop soldaat Pilchard een meter of twintig verder, keek naar alle kanten om zich heen en wenkte hen ten langen leste dichterbij. Weer kroop Pilchard een eind vooruit en zo maakten ze langzaam maar zeker vorderingen.

Het viel sergeant Trott niet mee zich op deze ongemakkelijke manier voort te bewegen, maar gelukkig bromde hij alleen maar zachtjes wat voor zich heen. En het gerucht dat de overigen maakten, bleef beperkt tot het kraken van wat dode takken en het zachte gerommel van een paar wegrollende stenen.

Plotseling klonk er, juist toen ze in stilte begonnen te hopen dat de onderneming wel zou slagen, in het Frans een schelle kreet: „Wie is daar?"

Op hetzelfde ogenblik hoorden ze iemand de grendel van zijn geweer terugschuiven. Ze lieten zich plat op de grond vallen en hielden hun adem in. Soldaat Pilchard schuifelde lenig als een kat terug naar de plaats, waar het troepje even was achtergebleven

. . . ze werden toch nog een tweede keer door een Franse schildwacht opgemerkt.

„Franse schildwacht!" fluisterde hij.

„Daar was ik al bang voor," antwoordde de sergeant. „Houd een beetje meer rechts aan, Pharao, en probeer het dan nog maar eens."

Op deze manier ging er bijna een uur voorbij. Het viertal nam geen enkel onnodig risico en kwam slechts tergend langzaam dichter bij het strand. Hoe voorzichtig ze echter ook te werk gingen, ze werden toch nog een tweede keer door een Franse schildwacht opgemerkt. Opnieuw bleven ze een tijdlang doodstil plat op de grond liggen, met het gevoel dat ze ieder ogenblik konden worden overvallen.

Deze schildwacht vatte zijn plicht ernstiger op dan de eerste. Hij waarschuwde enkele andere soldaten en weldra begon een patrouille de naaste omgeving af te zoeken. Het was puur geluk dat de Fransen een richting insloegen, die hen steeds verder van de vluchtelingen verwijderde.

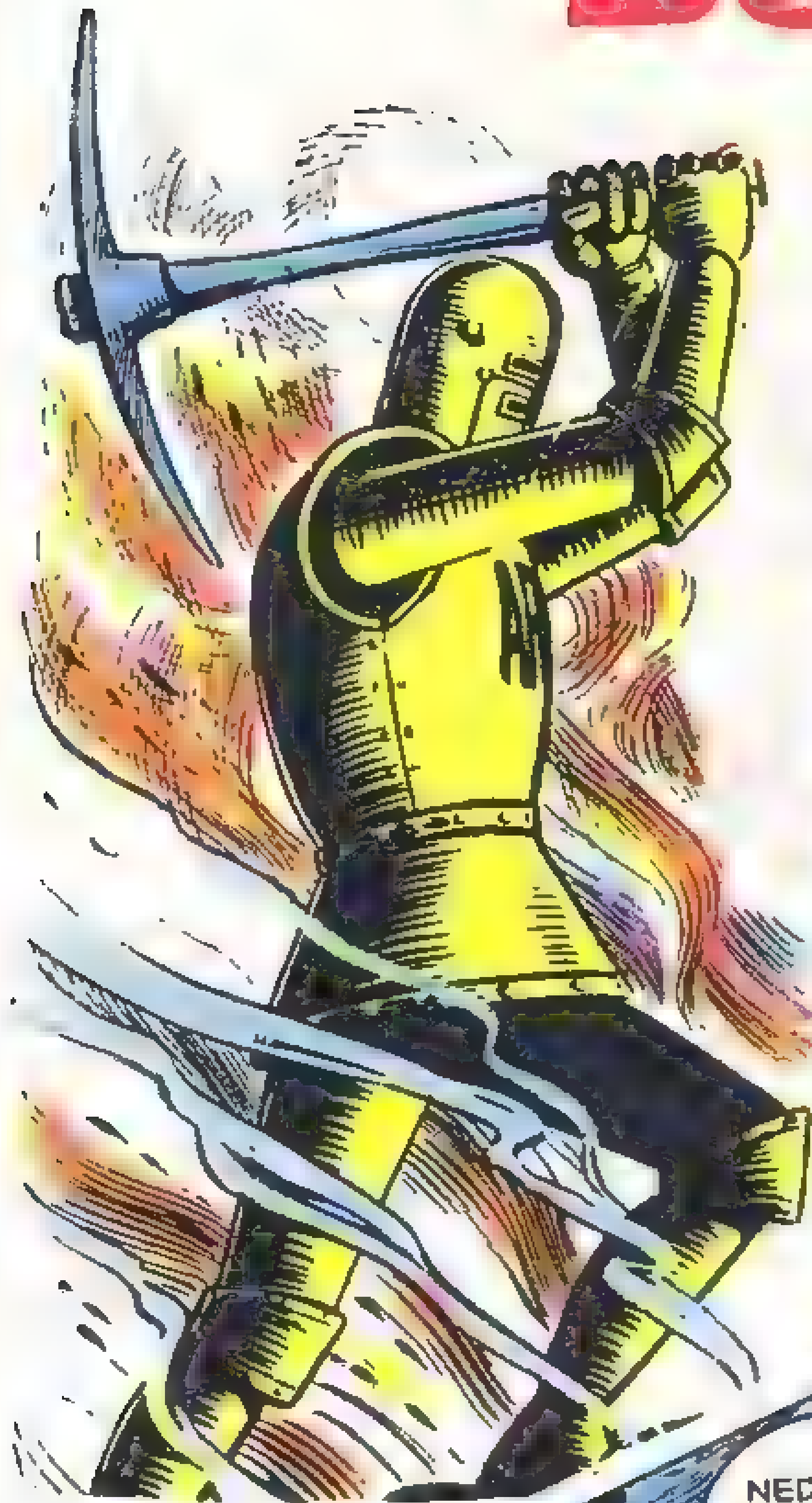
Toen alles weer veilig scheen, kwam soldaat Pilchard uit zijn schuilhoek te voorschijn.

„Ik geloof dat we ermiddenin zitten," zei hij zacht.

„Dat zou best kunnen," zei sergeant Trott. „Die eerste schildwacht was natuurlijk een voorpost. Ik heb zo'n idee dat er hier heel wat meer zijn opgesteld."

Wordt vervolgd

De man van staal

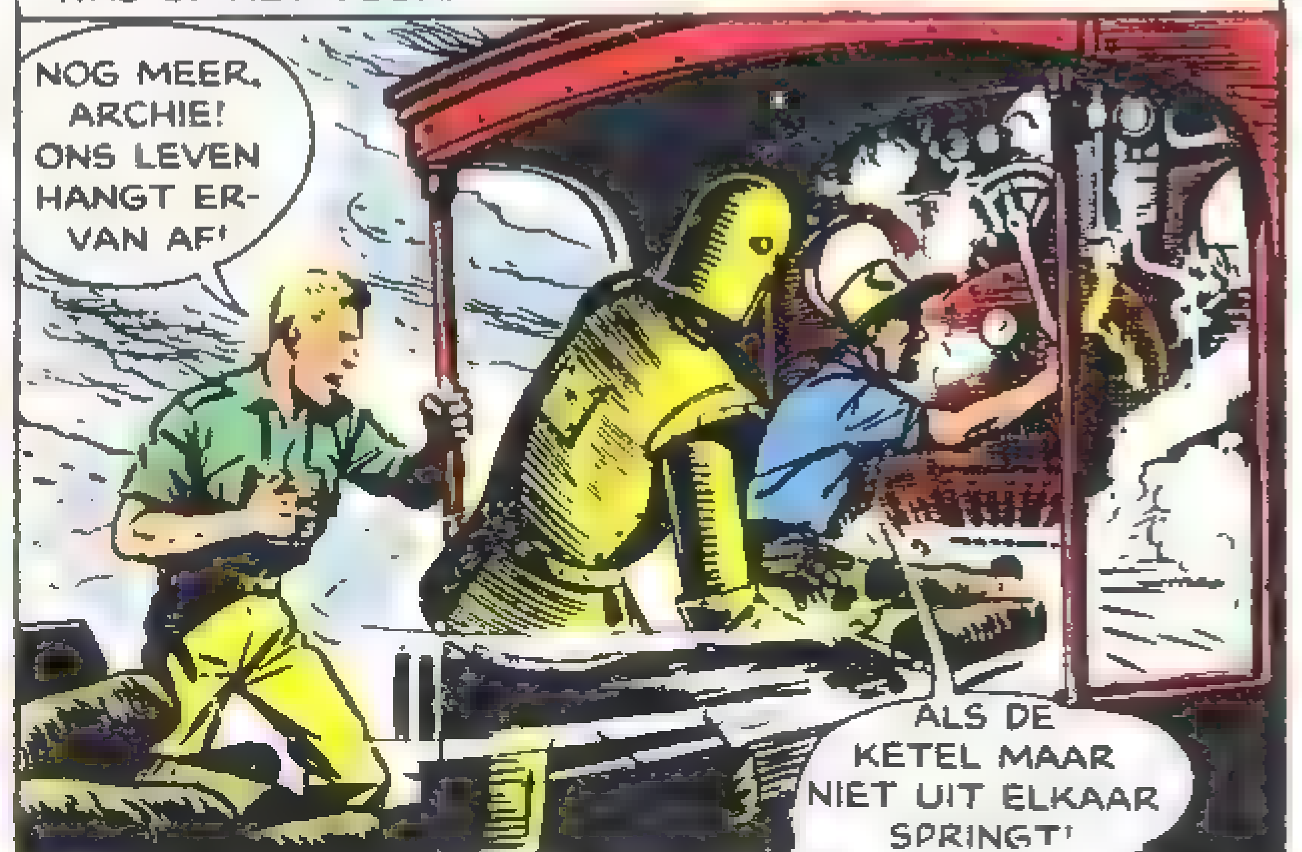

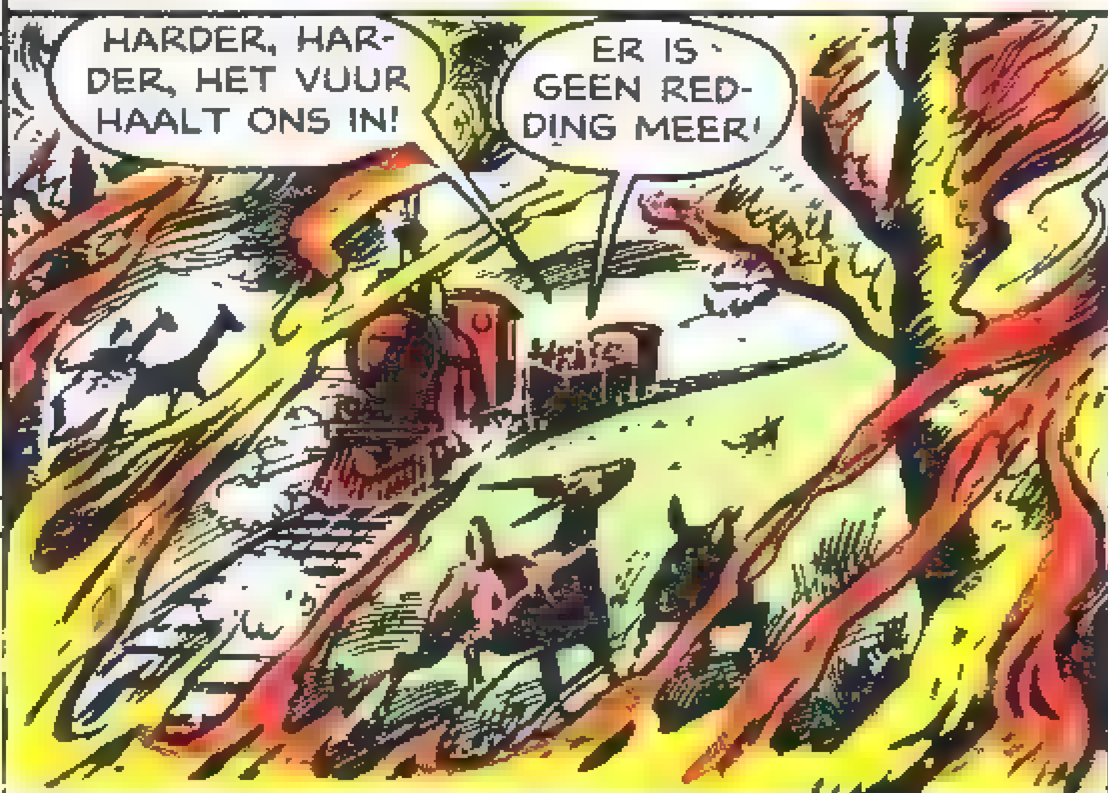

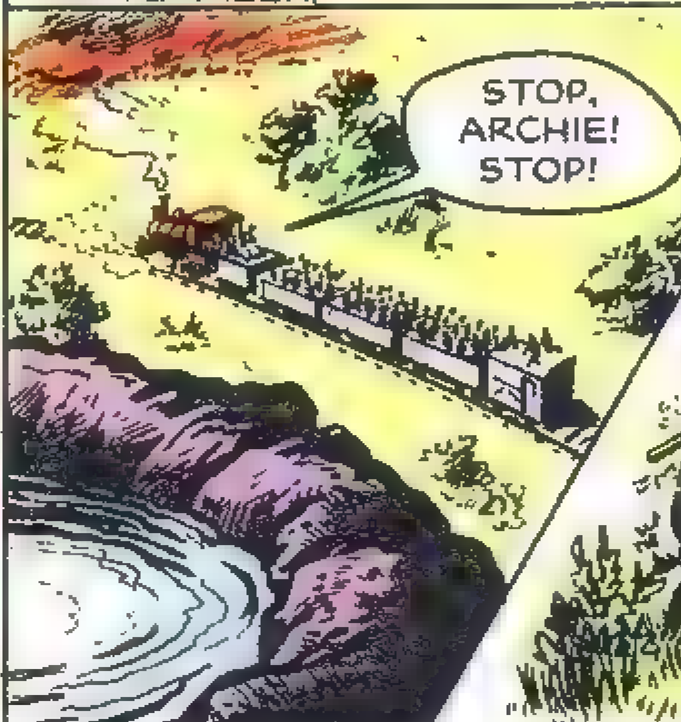

ROOK EN VUUR OMRINGDEN ARCHIE AAN ALLE KANTEN.
HARDER, HARDER, HET VUUR HAALT ONS IN!
ER IS GEEN REDDING MEER!

OPEENS ONTDEKTE TED HET MEER, DAT OP DE KAART STOND AANGEGEVEN. HET WAS EEN OUD KRATERMEER.
STOP, ARCHIE! STOP!

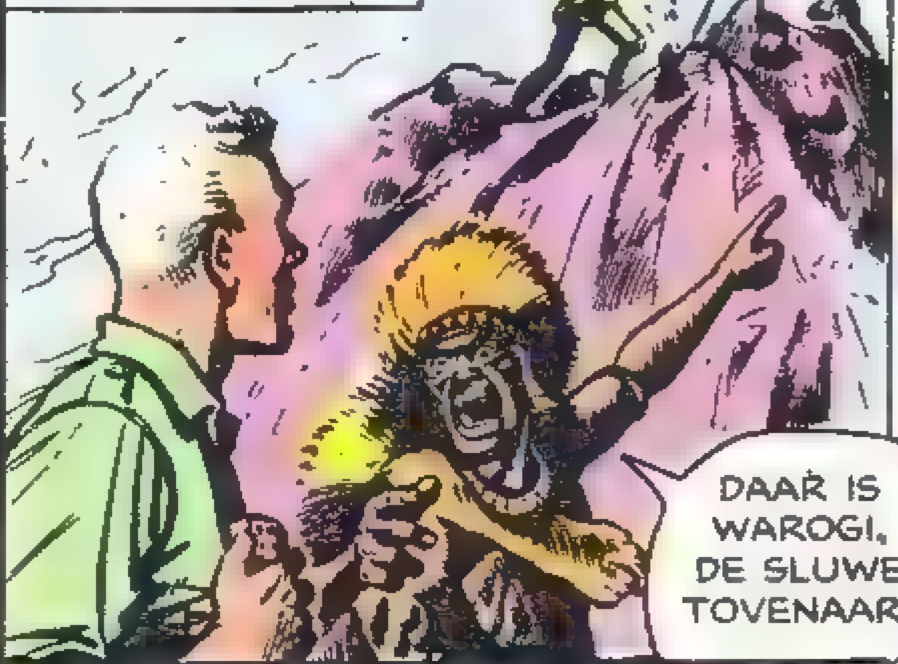

ONMIDDELLIJK SPRONG ARCHIE OP DE GROND.
KAP AL HET HOUT, MANNEN, EN SNIJ HET GRAS WEG. MISSCHIEN KAN HET WATER UIT HET MEER ONS REDDEN.

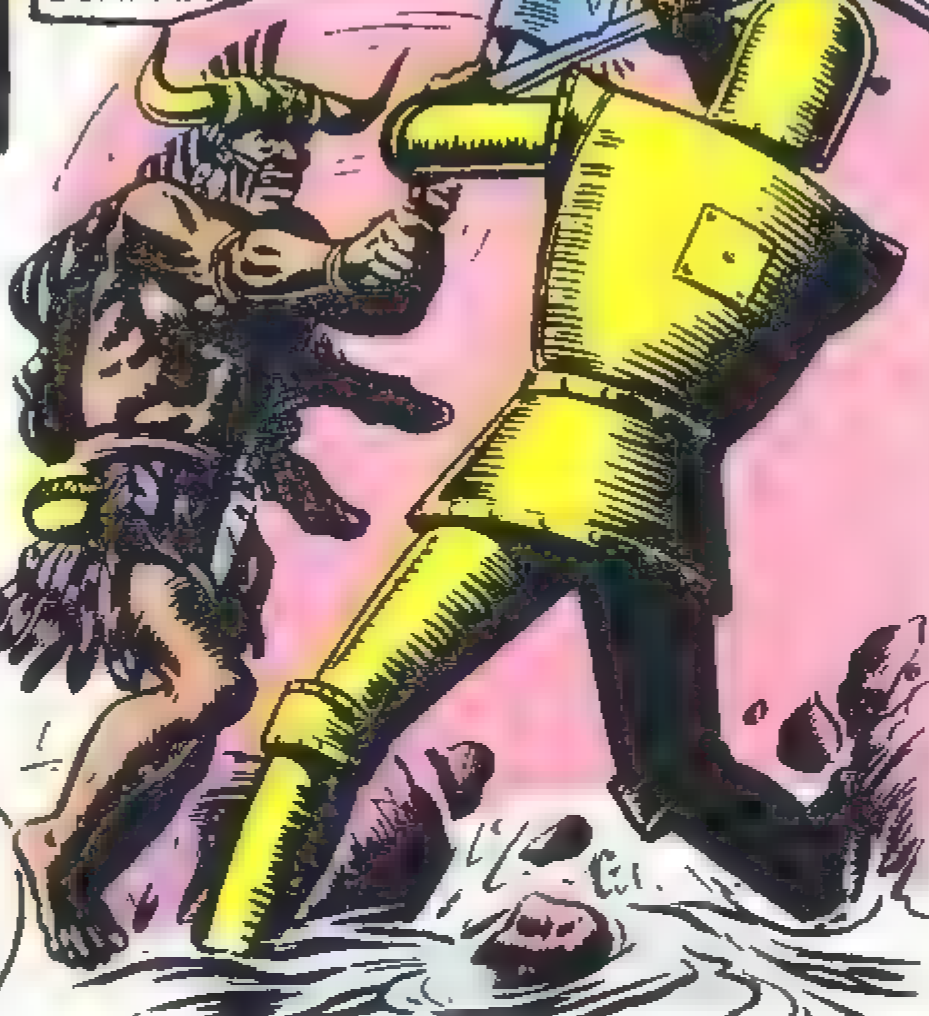

TERWIJL HET VUUR NADERBIJ KWAM, BEGON ARCHIE DE KRATERWAND TE BEKLIMMEN.
EEN STROOM WATER ZAL HET VUUR TEGENHOUDEN. ALS ARCHIE EEN DOORGANG KAN HAKKEN ZIJN WE GERED!

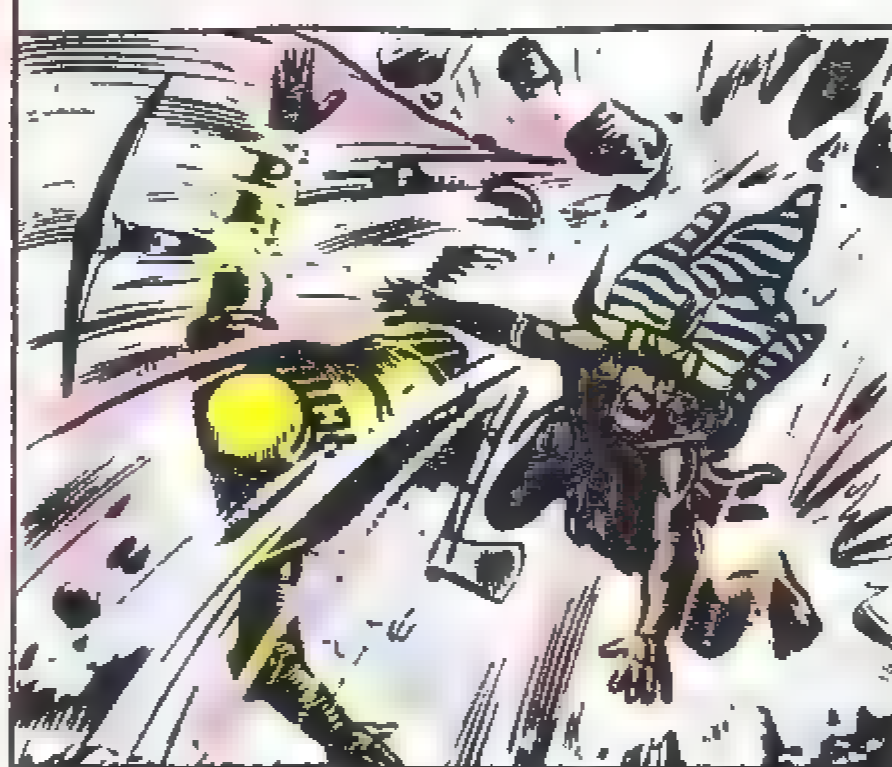

EEN BRANDGANG VAN WATER ZOU DE BOSBRAND KUNNEN STUITEN
ZET HEM OP, ARCHIE!
ALS HET MAAR NIET TE LAAT IS!

ARCHIE KLOM OP DE RAND VAN DE KRATER EN BEGON MET EEN HOUWEEL TE HAKKEN.

INTUSSEN NADERDE LANGS EEN BERGPAD WAROGI, DE TOVENAAR, AAN WIE ZELFS DE DIEREN GEHOORZAAMDEN.
DE BLANKEN ZULLEN ONDERGAAN MET HUN VUURWAGEN! NU ZAL IK DE MAN VAN STAAL VOORGOED VERSLAAN!

BOVEN HET LOEIEN VAN DE VLAMMEN KLONK EEN RAUWE KREET.
DAAR IS WAROGI, DE SLUWE TOVENAAR!

TED BEDIENDE DE ZENDER EN ARCHIE ZETTE ZICH SCHRAP.

OPEENS BROKKELDE DE RAND VAN DE KRATER AF EN ARCHIE EN WAROGI WERDEN MEEGESLEURD.

MUG en MIK

DE SPORTHELDEN

GROTE WEDSTRYD VOOR KAMPIOEN BOKSERS

Het was een vermoeiende tocht geweest over de hete, stoffige vlakten van India en nu zat de jongen uit te rusten in de schaduw van een boom aan de rand van een dorp. Onder de boom was het bijna even benauwd als in de verzengende hitte van de zon.

Naast de jongen lag, lui uitgestrekt met zijn kop op zijn voorpoten, een groot, katachtig dier met een gevlekte huid. Dat was Soerika, een jachtluipaard of cheeta. Soerika had een halsband om met koperen plaatjes en een lange ketting eraan. De jongen hield het eind van de ketting in zijn handen.

De jongen had geen ouders meer. Hij was opgevoed door Jalal, een oude jager, die hem met jachtluipaarden had leren omgaan. Hij had eigenlijk nooit een echte naam gekregen, maar was altijd gewoon Tsjokra genoemd, dat betekent „ventje". Maar nu was Tsjokra geen ventje meer: hij was al vijftien jaar en groter dan de meeste jongens van zijn leeftijd. Hij hoorde bij een Afghaanse stam, de Pathanen, uit Noordwest-India, en had een lichtbruine huid, blauwe ogen en een haviksneus net als alle mensen van zijn stam. De ouders van Tsjokra waren omgekomen

Tsjokra

door Charles Webster

bij een spoorwegongeluk, toen hij nog heel klein was. De oude Jalal, die bij het reddingswerk had geholpen, had hem ongedeerd tussen de wrakstukken van de trein gevonden. De jager had het jongetje bij zich in huis genomen en voor hem gezorgd. Maar nu was Tsjokra weer alleen; de oude jager was gestorven. Hij had de jongen zijn enige bezit nagelaten: de cheeta Soerika.

„Ga met hem op reis," had Jalal gezegd. „Hij zal je geluk brengen en veel geld. Misschien word je wel beroemd. Er zijn in India veel vorsten die van jagen houden en het allermeest van de jacht met cheeta's. Zoek een van die vorsten op en je bent voor de rest van je leven onder dak. Ik heb een boodschap. . ." Maar de oude man had zijn zin niet meer kunnen afmaken.

Tsjokra had de raad van zijn pleegvader opgevolgd en was naar de grote vlakten van India getrokken, waar de jacht op waterbokken, gazelles en antilopen tot de liefhebberijen van de rijke radja's en vorsten behoorde. Nu was hij in Bhalnagar, een kleine provincie, geregeerd door een rijke radja, die veel van jagen hield.

Tsjokra was op een gunstig ogenblik in deze provincie aangekomen, want over een paar dagen was de radja jarig. Ter ere van zijn verjaardag zouden er grote feesten worden gehouden en daar behoorde ook een snelheidswedstrijd voor jachtluipaarden bij. Dat had de jongen gehoord in een cafeetje waar hij gegeten had. Nu was zijn honger gestild; Soerika en hij lagen samen onder de boom en Tsjokra aaide over de gladde kop van zijn cheeta.

„Wij doen mee aan die wedstrijd, Soerika," zei hij vriendelijk. „Als wij hem winnen, worden we misschien rijk en beroemd, zoals Jalal heeft voorspeld."

De cheeta deed zijn ogen open en keek Tsjokra aan. Ze kenden elkaar goed en hielden veel van elkaar, want ze waren al vijf jaar onafscheidelijk.

„In het café zeiden ze dat het vandaag de laatste dag is dat wij ons kunnen laten inschrijven voor de wedstrijd," vervolgde Tsjokra. „Kom, we gaan de secretaris van de radja opzoeken."

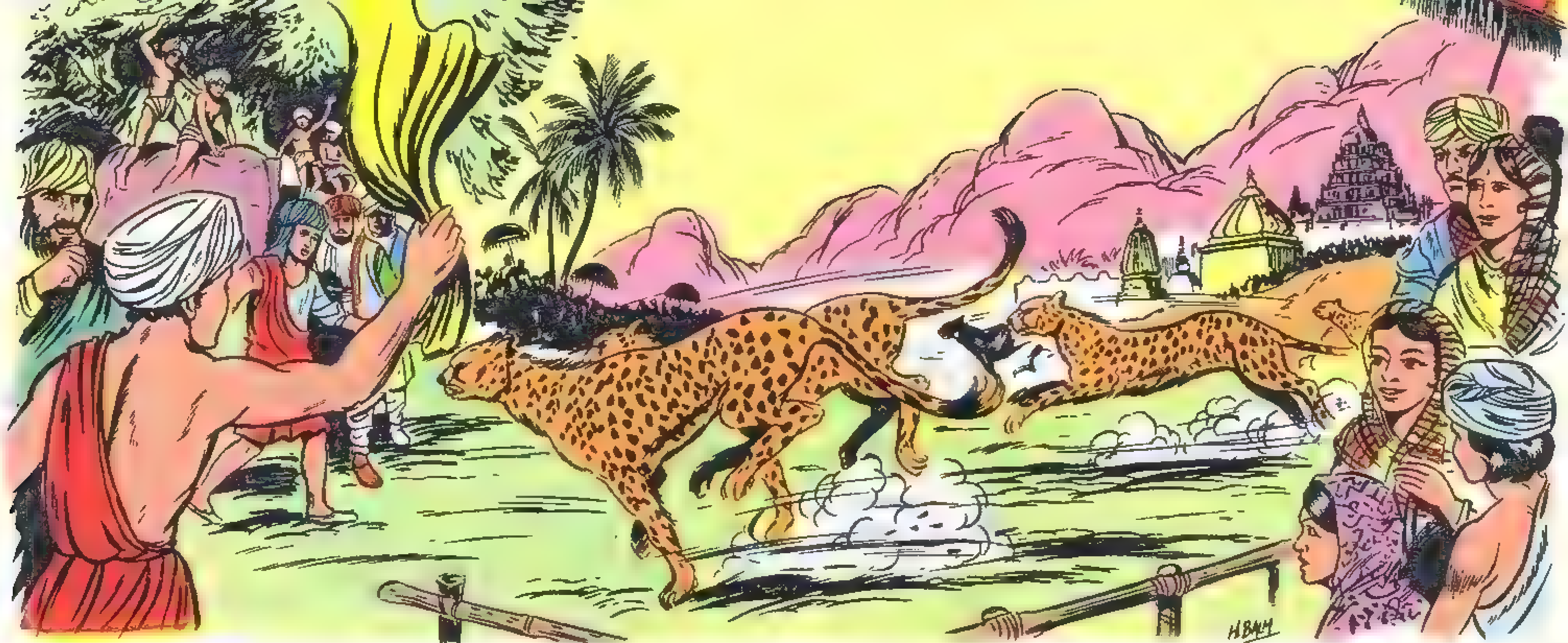
Hij gaf een zacht rukje aan de ketting en Soerika stond op. Het dier rekte zich behaaglijk uit en geeuwde. Het was een prachtige cheeta, met de kleine, ronde kop en de lange poten van een echte jachtluipaard. Zijn schouderhoogte was een meter en zijn lengte, gerekend van zijn neus tot het puntje van zijn staart, meer dan twee meter. Dank zij goed voedsel en voortdurende oefening was hij in uitstekende conditie.

De wedstrijd zou twee dagen later gehouden worden. Soerika was de achtste en laatste deelnemer die werd ingeschreven. De spelregels waren ongeveer dezelfde als van windhondenrennen. De eigenaars of trainers stonden een paar meter achter de eindstreep en moedigden hun dieren aan door met een gekleurde lap te zwaaien. Bij de start werden de cheeta's vastgehouden door assistenten van de eigenaars en losgelaten op het ogenblik dat de wedstrijdleider afvlagde.

Tsjokra ging naar de markt om een assistent te zoeken die Soerika kon vasthouden. Een jongen van zijn eigen leeftijd die Samban heette, zei dat hij het wel wilde doen. Ja, hij had veel met cheeta's omgegaan.

„Goed," zei Tsjokra. „Dan zullen we buiten het dorp een vlak stuk grond zoeken om de start te oefenen. Bij een cheetawedstrijd komt het vooral op de start aan. Als je de ketting ook maar een halve tel te laat losmaakt, heb je al verloren. Ga mee, we hebben onze tijd nodig."

Tsjokra liet het Samban en Soerika net zolang overdoen, tot de cheeta en de

jongen helemaal op elkaar waren ingesteld en de start zonder één foutje verliep.

„Het winnen van deze wedstrijd kan voor mij het begin van een goed leven zijn," zei Tsjokra. „En dan deel jij ook mee, Samban. We doen samen, dat moet je onthouden."

„Ik zal het goed onthouden, Tsjokra," zei Samban lachend.

Op de dag van de wedstrijd, de verjaardag van de radja dus, was het smoorheet. Het open terrein voor het paleis, waar de cheeta's moesten lopen, zag zwart van de mensen. Samban, die naar de markt was geweest om boodschappen te doen, kwam met een bezorgd gezicht terug.

„Wat is er met jou aan de hand?" vroeg Tsjokra. „Je kijkt zo zielig, en dat nog wel op een dag als vandaag. Je zult zien dat wij winnen. We winnen niet alleen deze wedstrijd, maar we worden ook nog schatrijk."

„Ik ben bang van niet, Tsjokra," antwoordde Samban.

„Waarom niet?" Tsjokra legde zijn hand op Soerika's kop.

„Ik heb op de markt het een en ander gehoord," zei Samban. „Ze zeggen dat de radja zelf zijn beste cheeta laat meedoen."

„Wat zou dat?" riep Tsjokra. „Tegen Soerika kan toch niemand op. Neem dat maar van mij aan."

„Dat weet ik wel, Tsjokra," zei Samban. „Maar de radja heeft gezegd dat zíjn cheeta moet winnen. En als dat niet gebeurt, ziet het er voor de eigenaar van het dier dat wél wint slecht uit."

„Hoezo?" vroeg Tsjokra.

„Precies weet ik het niet," bekende Samban. „Maar er werd gezegd dat hij zou worden gestraft. Men had het zelfs over dood laten trappen door olifanten..."

„Wat een onzin," zei Tsjokra lachend. „Dat geloof je zelf niet. Zo iets kon misschien een paar honderd jaar geleden nog gebeuren, maar nu toch niet meer. Dat hebben ze maar gezegd om je bang te maken in de hoop dat je mij zou overhalen Soerika niet te laten meedoen. Waarschijnlijk vinden ze het niet leuk als de cheeta van hun radja wordt verslagen door die van een vreemde. Denk er maar niet meer aan, Samban."

„Jij komt uit het noorden, Tsjokra," antwoordde Samban, „maar ik woon hier, vergeet dat niet. Ik ben hier geboren. De radja is een goed vorst, maar het is niet verstandig om hem kwaad te maken."

„Ik ben niet bang," zei Tsjokra. „Ik ben geen onderdaan van jullie radja, hij heeft over mij dus niets te zeggen. Soerika zal zo hard lopen als hij kan. Pas op dat je hem geen seconde te laat loslaat. Wat zeg ik, geen tiende seconde."

„Maar. . ."

„Geen maren, Samban," viel Tsjokra hem in de rede. „Of heb ik soms een lafaard als assistent?"

Samban keek naar zijn voeten, die grijs waren van het stof van de straten. „Nee," zei hij tenslotte. „Dat ik laf ben kan niemand van mij zeggen."

„Goed zo," riep Tsjokra. Hij pakte de arm van zijn vriend beet. „Kom, laten we ons klaarmaken voor de wedstrijd. Soerika zal winnen en de radja doet maar wat hij wil."

De zon was op haar hoogste punt toen de acht cheeta's klaarstonden voor de start. De baan was vierhonderd meter lang; dat is de afstand waarop een jachtluipaard zijn hoogste snelheid kan halen.

Nadat Tsjokra en Samban alles nog eens goed hadden afgesproken, nam Tsjokra zijn plaats achter de eindstreep in. De gele lap, waarmee hij straks naar Soerika zou zwaaien, hield hij in zijn hand. Naast hem stond de trainer van de radja met een groene lap in zijn handen. „Is je assistent goed geoefend, jongen?" vroeg de man.

„Natuurlijk," antwoordde Tsjokra. Binnensmonds, zodat de man het niet kon horen, voegde hij eraan toe: „Maar niet zoals jij het bedoelt."

De man die het startsein zou geven had zich naast de baan opgesteld. Hij hield een rode vlag boven zijn hoofd. Die vlag verloor Samban geen ogenblik uit het oog. Dat zijn knieën een beetje knikten kon hij niet helpen. Hij hield zijn vingers losjes op de klem van Soerika's ketting. In de baan naast hem stond de cheeta van de radja. Het was een mooi dier, maar Samban zag met één blik dat het geen gevaarlijke tegenstander voor Soerika was. Hoe zou het voor hem en Tsjokra aflopen? Als hij aan die praatjes over de olifanten dacht. . .

Tsjokra hield de gele lap losjes in zijn hand. Soerika liep altijd met opgeheven kop, op deze hoogte kon hij de lap goed zien. Een cheetawedstrijd duurt niet langer dan een paar seconden. Straks zou hij weten hoe Soerika het er afgebracht had en of de radja kwaad zou zijn als hij het won.

De rode vlag zwiepte omlaag en de acht cheeta's sprongen weg. Tsjokra zag dat Samban zijn werk goed gedaan had en de ketting had losgelaten op hetzelfde ogenblik dat er werd afgevlagd. De menigte joelde, iedereen moedigde de cheeta van de radja aan, maar Soerika had meteen de leiding genomen en schoot als een bliksemflits langs de baan met zijn ogen strak op de gele lap achter de eindstreep gericht.

Eensklaps verstomde het gejuich. Soerika had gewonnen. De menigte was geschrokken. Wie was die jongen met de haviksneus, die zijn cheeta had aangespoord om te winnen tegen het bevel van de radja in? Samban stond als aan de grond genageld van schrik, de ketting lag vergeten op de grond. Soerika, die de vierhonderd meter met grote, lenige sprongen had afgelegd, was ruim twee lengten voor de cheeta van de radja over de eindstreep gevlogen. Tsjokra greep hem bij zijn koperen halsband.

„Goed zo, Soerika," riep hij. „Zo goed heb je nog nooit gelopen. Als Jalal dat eens had mogen beleven. Ik durf te wedden dat jij het van elke andere jachtluipaard in India kunt winnen."

Ondanks de schitterende overwinning van Soerika werd er niet meer gejuicht. Tsjokra bukte zich en maakte een ketting aan de halsband van zijn cheeta vast. Toen hij weer rechtop stond, zag hij twee mannen in het uniform van de lijfwacht van de radja naast zich staan, aan elke kant één.

„Je naam?" vroeg de een, die de strepen van een sergeant op zijn mouw had.

„Tsjokra."

„Je naam, zei ik," snauwde de sergeant.

„Dat ís mijn naam," antwoordde Tsjokra. „Zo heet ik nu eenmaal."

„Wat doet zijn naam ertoe?" zei de ander. „Hij zal hem niet lang meer nodig hebben. Kom, laten we gaan."

De sergeant pakte Tsjokra bij de arm. „De radja wil je spreken," zei hij.

De beide mannen brachten Tsjokra dwars door de zwijgende mensenmenigte naar het paleis van de radja. Op het voorplein zag de jongen twee enorme olifanten staan, elk met een achterpoot aan een dikke boom gebonden. Hij voelde dat zijn hart een ogenblik stilstond van schrik. Zouden de praatjes, die Samban op de markt had gehoord, soms tóch waar zijn? Het was hier een afgelegen streek. Misschien had deze radja de slechte gewoonten van zijn voorvaderen wel in stand gehouden en liet hij iedereen die iets deed dat hij niet goedvond, op wrede wijze ter dood brengen. . .

Tsjokra, die verwacht had een erg strenge, overdadig rijk uitgedoste en met sieraden behangen, dikke, oude heer te zien, was niet weinig verbaasd toen hij een slanke jongeman met een prettig gezicht zag, die in een wit Europees kostuum in een rieten stoel op de zijgalerij een sigaret zat te roken. Op een tafeltje naast hem stond een glas met een ijsgekoelde drank.

„Hier is de jongen, heer," zei de sergeant. „En het is een brutale vlegel ook. Hij zegt dat hij Tsjokra heet."

De radja onderdrukte een glimlach. „Ik zal zelf met hem spreken, sergeant," zei hij. „Je kunt gaan."

De mannen salueerden, maakten rechtsomkeert en gingen weg. Tsjokra en Soerika bleven alleen met de radja.

„Ik ben vandaag jarig," zei de radja, toen de soldaten het niet meer konden horen. „Op deze dag mogen alleen dieren uit de koninklijke stallen een wedstrijd winnen, of het nu paarden zijn of kamelen of olifanten of cheeta's. Waarom heb jij, een vreemde in dit land nog wel, je daar niet aan gehouden?"

„Omdat zo'n wedstrijd geen wedstrijd is, heer," antwoordde Tsjokra beleefd. „Als dieren of mensen om het hardst lopen, dan moet de beste ook mogen winnen. Dat is niet meer dan eerlijk. En mijn cheeta was de beste."

„Dat is vrijmoedig gesproken, Tsjokra," zei de radja.

„Ik kom van een vrijmoedig volk, heer. Wij Pathanen zijn voor niemand bang."

„Misschien zou je bang kunnen worden voor iets dat iemand met je zou kunnen doen," merkte de radja op. „Heb je de olifanten op het voorplein gezien?"

„Ja, heer."

„En heb je gehoord wat er op de markt gezegd wordt?"

„Ja, heer." Tsjokra greep de ketting waar Soerika aan vastzat steviger beet.

„En ben je nu nog niet bang?"

„Nee, heer." Tsjokra gaf een zacht rukje aan de ketting, want Soerika begon diep in zijn keel te grommen.

„Waarom niet?" De radja doofde zijn sigaret en nam een slokje van de koele drank.

„Omdat mijn pleegvader Jalal mij heeft geleerd hoe ik cheeta's moet africhten voor de jacht en voor de rennen. En iemand die een leerling van Jalal ter dood laat brengen, is gek," antwoordde Tsjokra.

De radja zette zijn glas zo hard neer, dat het rinkelde. Hij stond op, haalde een zilveren fluitje uit zijn borstzak en blies erop. Nog voor het snerpende geluid ophield waren er al vier man komen aanlopen. „Laat de olifanten los," snauwde de radja. Toen wendde hij zich tot Tsjokra. „Geef mij je cheeta," beval hij.

Tsjokra kortte de ketting in en trok Soerika dichter naar zich toe. „Nee, heer," zei hij met een heldere, duidelijke stem. „Hij is van mij. Toen mijn pleegvader stierf, heeft hij hem aan mij gegeven. Hij zei dat Soerika mij geluk zou brengen, geld en misschien roem."

„En geloof je dat nu nog?" vroeg de radja.

Tsjokra knikte.

„Zoals je wilt," zei de radja. „Ga dan maar mee naar het voorplein."

Tsjokra volgde hem. Het ene ogenblik brak het zweet hem uit en het volgende ogenblik had hij het ondanks de hitte ijskoud. Op het voorplein waren vier mannen bezig de olifanten los te maken. De radja ging naar een van de dieren toe en aaide het over de slurf.

„Dit zijn mijn jachtolifanten," zei hij opeens vriendelijk. „Ze zijn er niet op afgericht om mensen te doden. Dergelijke gebruiken zijn hier al lang geleden afgeschaft. Je kijkt verbaasd, Tsjokra? Nu, als je hoort wat ik je te zeggen heb, zul je nog w[...] verbaasder kijken. Jouw pleegvader, Jalal, is jarenlang eerste jagermeester geweest van mijn vader, de vorige radja. Toen was jij nog niet eens geboren. In die tijd richtte Jalal ook al cheeta's af voor de jacht. Toen hij wist dat hij weldra dood zou gaan, want hij was immers al heel oud, stuurde hij mij een boodschap. Hij vertelde mij dat hij een aangenomen zoon had, een Pathaan, die ook jachtluipaarden kon africhten, beter dan hij zelfs, en die voor niemand en niets bang was. Hij wist dat jij op de duur wel in Bhalnakar terecht zou komen, al had hij dan ook geen tijd meer om het je zelf te zeggen. Mijn mannen waren gewaarschuwd om naar je uit te kijken en toen ik hoorde dat je in aantocht was, liet ik een cheetawedstrijd uitschrijven. Ik wilde je op de proef stellen zonder dat je er iets van wist, om te weten te komen of het waar was wat Jalal over je verteld had. Alles wat vandaag gebeurd is was door mij op touw gezet. Wij hier in Bhalnagar houden veel van jagen en ik wil als jagermeester iemand hebben die niet alleen handig is, maar ook moedig. Jij hebt de proef glansrijk doorstaan, Tsjokra. Kom, klim op een van de olifanten. We zullen eens zien of Soerika even goed is op de gazellejacht als bij de wedrennen."

„Maar het feest dan?" vroeg Tsjokra. „Uw verjaarsfeest, heer?"

De radja was intussen op de rug van een van de olifanten geklommen.

„Och," zei hij, „dat is niet zo belangrijk." Hij keek Tsjokra lachend aan. „Dit is mijn mooiste geschenk," zei hij. „Een pijlsnelle cheeta en een jager die nergens bang voor is."

De radja was intussen op de rug van een van de olifanten geklommen.

Uitslag prijspuzzel nr. 14

De gevraagde omschrijving luidde:

Koningsgraf in het land van de Nijl

De eerste prijs, een paar rolschaatsen, is gewonnen door:

Gerrit Willeboer, Snelle Markt 3, Kruiningen

De andere prijzen gaan naar:

Tweede prijs, tafeltennisspel:

Geert Nanninga, Veenweg 43, Beerta (Gr.).
J. de Jong, Rijksweg 34, Blesdijke (Fr.)
Leopold Wubbolt, Parmentierweg 43, Paterswolde (Dr.).
Jan van de Laar, A. van Drielstraat 16, Aalst (Gld.).
Berend te Nijenhuis, Vissersdijk 30, Enkhuizen.
Arie van de Minkelis, Aarnoutstraat 12, Rotterdam 23.
Toosje Prins, Parallelweg 106a, Vlaardingen.
Arnold Slagter, 219, Grande Rue, Garches (Seine et Oise), France.
G. Linssen, Schurenstraat 77, Baexem (L.).
Jackie van de Aalst, 't Hofke 21, Eindhoven.
Gerda van Es, Pieter Pijpersstraat 39, Amersfoort.
Jolande van de Burg, Laurierstraat 182hs, Amsterdam.

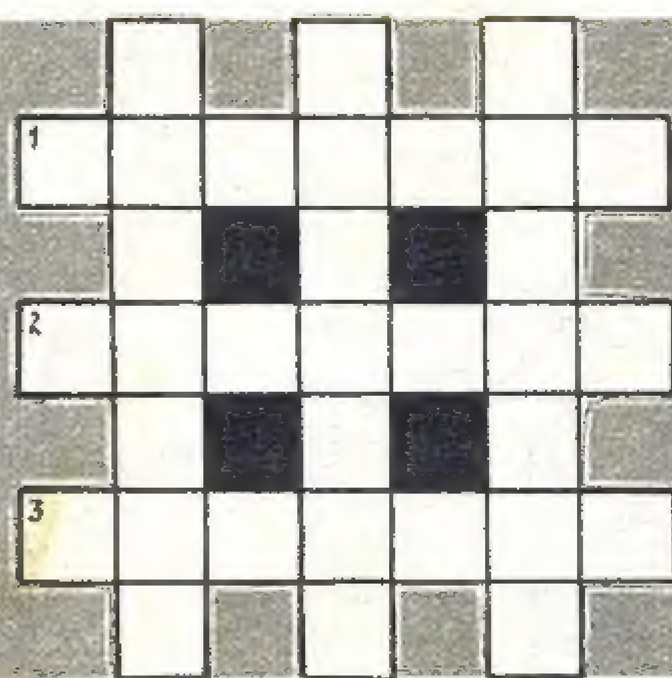
Derde prijs, vierkleurenpotlood:

Jannie Doornebal, Leidsestraatweg 177, Woerden.
Jannie de Klein, Bandoengstraat 31 bis, Utrecht.
Jaap Klapwijk, Haantje 3, Delft.
Fred. Tesselaar, Roompotstraat 101I, Amsterdam.
Marietje Etters, Varsseveldseweg 57, Lichtenvoorde (Gld.).
Peter Dreesen, Lakenmakerstraat 23, Mol, België.
Etienne Ceunen, Kluizenaarstraat 8, Gent, België.
Jan Willemsen, Koorte Miente 16, Akkrum (Fr.).
Rob Hazejager, Genestetlaan 62, Den Haag.
Hans Nijssen, Hoog-Geldrop 20, Geldrop.
Henk Kip, Molenstraat 21, Den Ham (Ov.).
Riet Polfliet, Smidstraat 20, Elst.

Vierde prijs, een boek:

Werner Gretna, P.O.B. 779, Paramaribo, Suriname.
Ine Hoek, Dr. 197, Deurningen:
Ans Schuurmans, Bosschestraat 59a, Oss.
Wim van Hilten, Wester-Blokker 28, Blokker.
Henk van Dijken, Marijkestraat 1, Zetten (Gld.).
Riet Hagens, L. Achterweg 9c, Schiedam.
Evert van Urk, Wolvenrade 130, Den Haag.
Jackie de Meulder, van Straelenlei 62, Merksem, België.
G. Kerseboom, Agatha Dekenstraat 471, Amsterdam.
Bob Kok, Bernard de Waalstraat 26, Utrecht.
Jannie Koster, Hofdijk 1, Rotterdam.
W. Krikke, Tulpenstraat 20, Kaalheide (L.).
C. Horsten, Korenbloemstraat 41, Eindhoven.
Marjan Brokking, S. L. van Alterenlaan 2, Lopik.
Harry Daalder, Reigerslaan 21, Bergen (N.-H.).
Corrie Reijerkerk, Reederijstraat 5, Alblasserdam.
Rob Krebbers, 's Gravendijkwal 28b, Rotterdam.
Bartje Willemsen, Bomsesteeg 26, Wageningen.
Margreet Schreuder, Dillenburgstraat 6, Zwolle.
Jan Eleveld, Drostenstraat 8, Sleen (Dr.).
C. van der Kooy, Mieustad 39, Hindelopen (Fr.).
Piet Jansen, J. W. Frisostraat 72, Groningen.
Eddy van Dijk, Havikstraat 35, Haarlem.
Ria Kleijkers, Clarissenstraat 9, Vaals.
Maat Schot, Eendrachtsweg 17, Tholen.

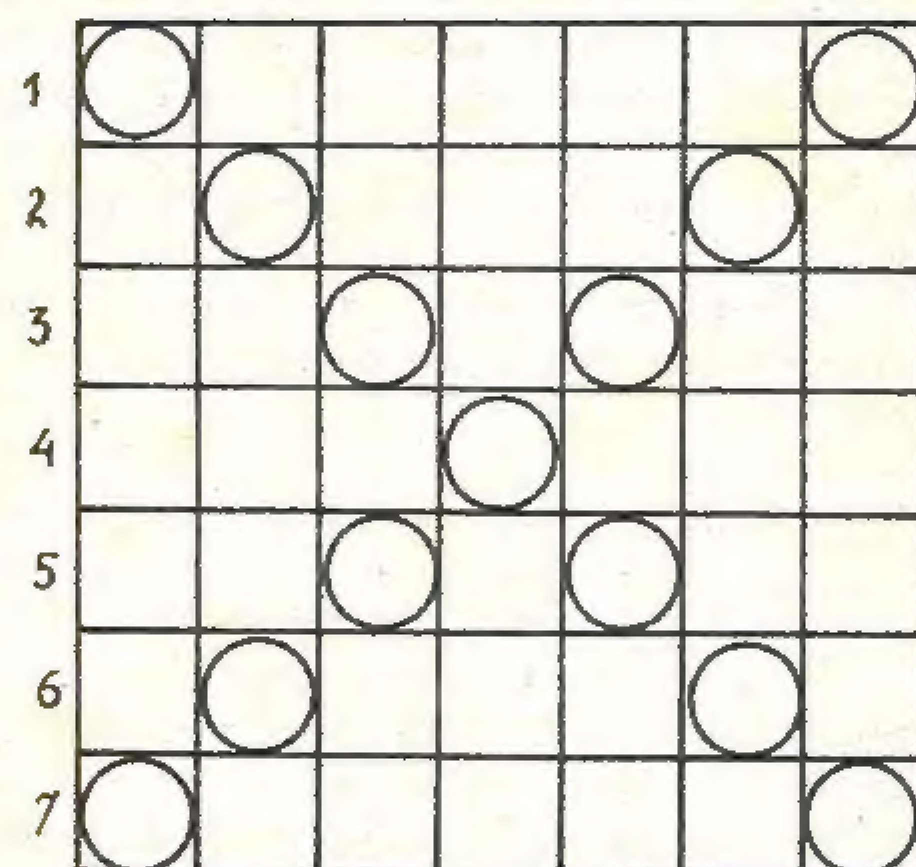
Vlechtmatje

Je gaat in deze figuur van links naar rechts de drie gevraagde woorden invullen. Als je de goede gevonden hebt, kun je dezelfde woorden ook van boven naar beneden invullen.

1. Geel zangvogeltje
2. Peperachtige vrucht van Hongaarse oorsprong
3. Materiaal, dat de witter gebruikt.

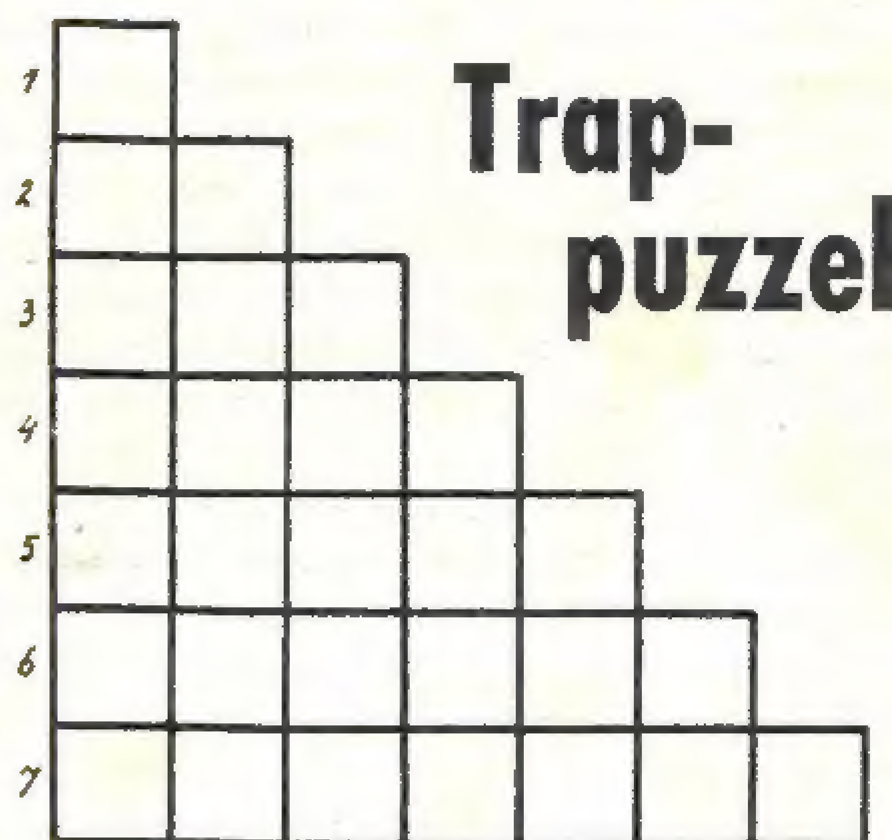
INVULPUZZEL

In dit vierkant ga je van links naar rechts de hieronder gevraagde zeven woorden invullen. Als je de goede woorden gevonden hebt, moet je op de schuine rijen van linksboven naar rechtsonder en van linksonder naar rechtsboven twee dierenamen kunnen lezen.

1 Bekende siervis
2 Gebouw, waarin men goederen opslaat
3 Naast; terzijde
4 Glas, waarin je beeld weerkaatst wordt
5 Ongeval; tegenspoed
6 Geld voor kleine uitgaven
7 Klein uurwerk

Trappuzzel

Op de treden van deze trap moeten van links naar rechts één klinker en zes woorden komen te staan. Bovenaan natuurlijk de klinker, die je pas kunt invullen als je de volgende woorden weet. Het is de bedoeling, dat je steeds dezelfde letters gebruikt plus één nieuwe voor elk volgend woord. De volgorde van de letters mag je veranderen.

De omschrijvingen zijn:

1 Klinker
2 Voegwoord
3 Vissersgereedschap
4 Vogelwoning
5 Erwtensoep
6 Strak naar één punt kijken
7 Aanslaan (van een motor)

De gouden kraag

Voor Nederland: Redactie en administratie: Nassaulaan 51, Haarlem. Abonnementsprijs: 20 ct per nummer. Losse nummers: 30 ct.
Voor België adres: N.V. Tijdschriften Uitgevers Maatschappij, Van Schoonbekestraat 36, Antwerpen. Prijs: 5 frank.